

ת"פ 42139/08/14 - מדינת ישראל נגד מיכאל יוסף בלט

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 42139-08-14 מדינת ישראל נ' בלט
בפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ

בעניין: מדינת ישראל
על ידי ב"כ עו"ד שמואל ברזילי
נגד
מיכאל יוסף בלט
על ידי ב"כ עו"ד יאיר גרין
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

בהתאם להוראת סעיף 182 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירה של מעשה מגונה באדם שלא בהסכמתו תוך שימוש בכוח, עבירה לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
2. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם הוא רופא, ובתקופה הרלוונטית לכתב האישום עבד במרפאה המצויה ברחוב הרב קוק 8 בירושלים (להלן: "הבניין"). א.ק ילידת 1981 (להלן: "המתלוננת"), עבדה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום במשרד עורכי דין המצוי באותו הבניין.
3. ביום 21.5.12 בשעה 16:30 בקירוב, פגשה המתלוננת את הנאשם במעלית הבניין. המתלוננת שאלה את הנאשם האם יוכל לסייע לה במתן מרשם לתרופה לה היא זקוקה. הנאשם השיב כי ייתכן ויוכל לסייע לה, ומסר למתלוננת כי תגיע למחרת בבוקר אל המרפאה.
4. למחרת, ביום 22.5.12, בשעה 10:00 בקירוב, הגיעה המתלוננת אל המרפאה. הנאשם אמר למתלוננת להיכנס אל חדרו. המתלוננת מסרה לנאשם פרטים על התרופה לה היא זקוקה, והנאשם

השיב כי אין די בפרטים שמסרה והוא יוכל לסייע לה רק לאחר שתברר פרטים נוספים. המתלוננת הודתה לנאשם ומסרה כי תבדוק את הפרטים.

5. מיד לאחר מכן קמה המתלוננת הסתובבה לכיוון הדלת והתקדמה לעברה. הנאשם אמר למתלוננת "רגע חכי שניה", אחז בחזה של המתלוננת מאחור, טרק את הדלת שהיתה חצי פתוחה ומיד החזיר את ידו אל חזה של המתלוננת, משך את המתלוננת אליו והצמיד אותה אל גופו, כשגבה של המתלוננת כלפי הנאשם. הנאשם המשיך וליטף בידיו את אזור המותניים והאגן של המתלוננת, ולחש באוזנה "מתי אפשר להזמין אותך לקפה?".

6. המתלוננת ניסתה להסתובב לצד ימין אך הנאשם אחז בה בכוח. לאחר מכן הסתובבה המתלוננת לצד שמאל, דחפה את הנאשם צעקה לעברו, פתחה את הדלת ועזבה מיד את המרפאה.

7. במעשיו המתוארים לעיל ביצע הנאשם מעשה מגונה במתלוננת בלא הסכמתה תוך שימוש בכוח, וזאת לשם גירוי וסיפוק מיני.

תשובת הנאשם לכתב האישום ויריעת המחלוקת

8. במענה לכתב האישום הנאשם הודה בתחום עיסוקו ובמקום עבודתו. עוד אישר הנאשם את היכרותו עם המתלוננת, נוכח עיסוקה של המתלוננת באותה תקופה במשרד עורכי דין המצוי בבניין בו נמצאת מרפאתו כן אישר את פנייתו אליו לסייע לה במתן מרשם לתרופה לה היא זקוקה, וכן אישר את תיאום הפגישה ביניהם יום למחרת בשעה 10:00 במרפאתו של הנאשם. הנאשם אף אישר כי המתלוננת הגיעה אל המרפאה למחרת אולם הכחיש את המעשה המיוחס לו בכתב האישום.

9. אם כך, אין מחלוקת בין הצדדים כי ביום 21.5.12 המתלוננת פגשה את הנאשם וביקשה ממנו סיוע במתן מרשם לתרופה לה היא זקוקה והם תיאמו ביניהם פגישה למחרת בבוקר במרפאתו של הנאשם, וכן אין מחלוקת כי המתלוננת אכן הגיעה למרפאתו הנאשם למחרת כפי שסוכם, כך שיריעת המחלוקת מתמקדת כולה בשאלה כיצד הסתיימה אותה פגישה ביניהם, האם אכן ביצע הנאשם במתלוננת את אותו מעשה מגונה כמפורט בכתב האישום אם לאו.

סקירת ראיות הצדדים

10. מטעם התביעה העידה המתלוננת, גברת ח א- חברתה של המתלוננת (להלן: "גב' א"), גברת מירב גבאי- חוקרת אשר ערכה את העימות בין הנאשם למתלוננת (להלן: "גב' גבאי"), מר משה חזי- חוקר אשר גבה את הודעתו של הנאשם במשטרה (להלן: "מר חזי").

11. עוד הוגשו המסמכים הבאים: דו"ח ביצוע עימות בין הנאשם למתלוננת במשטרה בצרוף דיסק המתעד את העימות **ת/1**, הודעתו של הנאשם במשטרה **ת/2**, הודעתה של גברת שני שושנה יהושוע-מזכירתו של הנאשם במשטרה **ת/3** (להלן: "**גב' יהושוע**"), תצהירה של גב' יהושוע **ת/4**.

12. מטעם ההגנה העיד הנאשם, פרופ' עמיחי לוי- עורך חוות דעת פסיכיאטרית אודות הנאשם (להלן: "**פרופ' לוי**"), ד"ר אסנת ארנון- עורכת חוות הדעת האקוסטית (להלן: "**ד"ר ארנון**"), גב' יהושוע, מר יוסי אופיר- עורך "שחזור" האירוע (להלן: "**מר אופיר**").

13. עוד הוגשו המסמכים הבאים: תמונות ממשרדו של הנאשם **נ/1**, תמונות תצלום חדר ההמתנה בצרוף חדר המרפאה והדלת **נ/2**, מזכר רס"מ משה חזי **נ/3**, מסמכים רפואיים של הנאשם **נ/4**, רשימת מבקרים במרפאתו של הנאשם מיום 22.5.12 **נ/5**, רישומי ביקורים של גב' א במרפאתו של הנאשם **נ/6**, חוות דעת פסיכיאטרית **נ/7**, חוות דעת אקוסטית ד"ר ארנון **נ/8**, תצהיר עו"ד עודד הכהן **נ/9**, דיסק המתעד שחזורו של האירוע על ידי מר אופיר **נ/10**.

טענות הצדדים

14. ב"כ המאשימה סבר כי יש להעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם וביקש להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום. לטענתו מעשי הנאשם אשר הוכחו בעדות המתלוננת מגבשים באופן מובהק את יסודות העבירה המיוחסת לנאשם, אשר ביצעם לצורך גירוי וסיפוקו המיני כאשר הוא מודע לאי הסכמתה של המתלוננת אשר באה לידי ביטוי בצעקותיה ובניסיון להשתחרר מאחיזתו. לשיטתו, על אמינות גרסת המתלוננת ניתן ללמוד מהלך רוחה לאחר האירוע, מעדותה של גב' א המעידה על הלך זה סמוך לאחר האירוע ומהעדר מניע לטיפול על הנאשם אשמת שווא. לדידו, עדותה היתה מהימנה, קוהרנטית, אמינה וחסרת מגמתיות. עוד סבר ב"כ המאשימה כי אמינותה של המתלוננת נלמדת מכך שהיא לא השחירה את פניו של הנאשם ולא ניסתה לספר על מעשים שלכאורה לא ביצע בה או להעצים את הפגיעה בה. מנגד, טען כי ניצבת גרסתו רצופת השקרים ואי הדיוקים של הנאשם אשר מצביעים על כך שלא ניתן לתת אמון בגרסתו.

15. ב"כ הנאשם טען, כי המאשימה לא הוכיחה את אשמתו של הנאשם ברמה הנדרשת בפלילים ועל כן יש לזכותו מהמיוחס לו בכתב האישום. לשיטתו, לא יהא זה נכון וצודק להרשיע את הנאשם על סמך עדות המתלוננת בלבד הנסתרת על ידי ראיות חיצוניות, אשר תומכות בגרסת הנאשם, וסותרות את גרסת המתלוננת. לדבריו, במסגרת חקירת המשטרה שהובילה לכתב האישום, לא נעשתה פעולה כלשהי לבירור הראיות החיצוניות ומשהוגש כתב האישום נאלץ לבצע בירור זה במסגרת האילוצים הנובעים מכך שכתב האישום הוגש למעלה משנתיים לאחר ביצוע פעולת החקירה האחרונה. נוסף לכל זאת, ב"כ הנאשם הצביע על מחדלי חקירה נוספים העומדים לחובת המאשימה ואשר פגעו בהגנת הנאשם ומשכך צריכים להיזקק לזכותו, ולהוביל לזיכויו.

16. עדוּתה של המתלוננת

המתלוננת פירטה בחקירתה הראשית כי היא עובדת במשרד עורכי דין בבניין ברחוב הרב קוק 8 כ-12 שנה כמזכירה. היא סיפרה בעדותה כי היא הכירה את הנאשם מהבניין בו היא עובדת נוכח העובדה כי הנאשם משמש כרופא במרפאה הנמצאת קומה מעל המשרד בו היא עובדת. היא הגדירה את סוג ההכרות ביניהם כחברות, הכרות של "שלום שלום" (ר' עמ' 8-9, ש' 17-24, ש' 1-15) **"מכר, שלום שלום, חבר לעבודה כאילו לא יותר מזה"** (ר' עמ' 9, ש' 15). בהמשך מסרה כי יום עובר לאירוע מושא האישום, היא פגשה את הנאשם במעלית הבניין בסביבות השעה 16:30, 17:00 וביקשה ממנו שסייע לה ברכישת תרופה מסוימת אשר היא נזקקה למרשם רופא על מנת לרכושה. הנאשם הסכים לסייע לה ואמר לה להגיע למרפאתו למחרת בשעה 10:00 (ר' עמ' 9 ש' 16-24, עמ' 10 ש' 1-4). לדבריה, היא אכן הגיעה למרפאתו למחרת בשעה 10:00, התיישבה שם ותוך כדי שיחתם הנאשם הוריד את חגורתו והוא הניח אותה על מיטת הטיפולים ואמר שהיא נקרעה לו. היא תיארה את הרגשתה בשלב זה נוכח מעשה זה של הנאשם בזו הלשון: **"ואני כזה לא הרגשתי כל כך בנוח, אבל כבר ישבתי אמרתי מה כבר יכול לקרות, לא חשבתי שיהיה איזה משהו שיטריד אותי"** (ר' עמ' 10, ש' 11-12). לאחר מכן מסרה **"המזכירה יצאה, הדלת נשארה חצי פתוחה אני זוכרת, לא ראיתי אותה דרך העין שלי כי הייתי עם הגב למשרד של המזכירות, ישבתי מול ד"ר בלט, והוא בדק את התרופה שאני רוצה והוא אמר לי שיש את זה בטיפות או בכדורים, מה אני רוצה, אז לא ידעתי בדיוק מה כדאי לקחת, טוב, אני אברר ואני אחזור אליך"** (ר' עמ' 10, ש' 13-16).

בסמוך לעזיבתה את חדר הרופא היא תיארה את המעשים שביצע בה הנאשם כלשונה: **"קמתי, הסתובבתי, התקדמתי לכיוון הדלת, ובאותו רגע שמעתי רגע חכי שניה, ופשוט כאילו לא הספקתי אפילו להסתובב והכף יד שלו טרקה את הדלת, תוך כדי הוא מביא את היד שלו אצלי בחזה, מצמיד אותי לגוף"** (ר' עמ' 10, ש' 16-19). לגרסתה, הנאשם טרק את הדלת בידו השמאלית, אחז בחזה שלה והצמידה אל גופו, כך שהיא הייתה עם הפנים לדלת ועם הגב אל הנאשם, הוא ליטף את מותנה תוך שהוא לחש לה באוזנה מתי הם ישבו לקפה? (ר' עמ' 10 ש' 21-24, עמ' 11, ש' 2-5).

בהמשך תיארה את שחרורה מאחיזתו, כך שצעקה עליו בטונים גבוהים **"מה אתה השתגעתי, אתה מטורף, אתה נורמאלי"** (ר' עמ' 12, ש' 1), פתחה את דלת, לא זכרה אם המזכירה ישבה מולה אם לא, עזבה את חדרו ונמלטה מהמרפאה אל המשרד בו היא עובדת ושם ראתה את עו"ד תאופיק דראוושה (להלן: **"מר דראוושה"**) וסיפרה לו את שאירע לה.

עוד ציינה המתלוננת כי מיד לאחר האירוע היא סיפרה בטלפון את הדברים גם לגב' א אשר עובדת במשרד הסמוך אליה ואמרה לה כך **"שקרה לי משהו עם ד"ר בלט ואל לא תאמיני, כמעט, מה זה כמעט היה אונס, אם הייתי יותר, אם לא הייתי מספיק חזקה זה יכול להגיע לאונס"** (ר' עמ' 14, ש' 15-16). לאחר מכן המתלוננת נכנסה אל גב' א למשרד והיא הציעה לה להתלונן **"אני חושבת שעדיף"**

כאילו פשוט תלונני (ר' עמ' 14, ש' 20-21). המתלוננת אישרה בחקירתה הנגדית כי גב' א המליצה לה להגיש תלונה במשטרה על שאירע לה (ר' עמ' 17, ש' 23-24, עמ' 18 ש' 1-5) והוסיפה כי לא ביקרה במרפאתו של הנאשם טרם האירוע.

המתלוננת אישרה בחקירתה הנגדית כי בתמונה שהוגשה על ידי ב"כ הנאשם נ/1 מצולמת המרפאה של הנאשם. עוד אישרה לשאלת ב"כ הנאשם כי מחדר ההמתנה רואים את חדרו של הנאשם, כפי שנראה בתמונה שהוגשה נ/2 (ר' עמ' 23, ש' 11-24, עמ' 24, ש' 1-2).

המתלוננת הדגימה את השתלשלות מעשיו של הנאשם אשר ביצע בה ודחתה את טענת הנאשם כי הוא רק ליווה אותה אל הדלת, שם את ידו על כתפה ואמר לה שיהיה בסדר (ר' עמ' 25-26).

לשאלתו של ב"כ הנאשם מדוע לא פנתה אל מזכירתו של הנאשם הגב' יהושוע אשר ישבה בעמדתה במרפאה, כאשר יצאה מחדרו לאחר האירוע וסיפרה לה את שאירע. על כך השיבה המתלוננת **"לא יודעת, לא חשבתי באותו רגע מה, חשבתי רק לצאת משם. ואמרתי שאני לא זכרתי אפילו אם היא היתה"** (ר' עמ' 27, ש' 21-22).

בהמשך היא אישרה כי בחקירתה במשטרה, מסרה כי ברגע שהגיעה למשרדה, היא סיפרה למר דרוואשה שעובד אצלם במשרד את שאירע לה, ומסרה את מספר הטלפון שלו (ר' עמ' 28-29, ש' 15-24, ש' 1-10).

זאת ועוד, היא השיבה לשאלת ב"כ הנאשם כי הדלת של חדר המרפאה הייתה חצי פתוחה והנאשם טרק אותה והיא נסגרה, אך לא יודעה להשיב האם היא ננעלה (ר' עמ' 33, ש' 13-16) ושוב חזרה על גרסה זו (ר' עמ' 33, ש' 22-23, עמ' 34 ש' 1-2). אשר לצעקותיה עת יצאה מחדרו של הנאשם היא מסרה **"אני עדיין מודה שלא צרחתי, אני הרמתי את הטון, אני דיברתי בטונים גבוהים"** (ר' עמ' 34, ש' 10) **"גם כשיצאתי מהחדר אני אפילו ממלמלתי וואי איזה מטורף, לא נורמלי"** (ר' עמ' 34, ש' 12) וכאשר יצאה מחדר המרפאה היא רצה לדלת הזכוכית של קבלת הקהל "טסתי משם" "קיפצתי ארבע ארבע מדרגות" (ר' עמ' 35, ש' 15-17).

17. עדויות של גברת א, חברתה של המתלוננת

עוד העידה מטעם המאשימה, ח א אשר ציינה כי היא עורכת דין עצמאית משנת 2012 בתחום המשפחה ונזיקין. כיום משרדה ברחוב מסילת ישרים בירושלים ועד לפני שנתיים במשך כ-14 שנה משרדה היה ממוקם במרכז אשדוד, רחוב הרב קוק 8 ירושלים. משרדה היה סמוך למשרד עורכי הדין בו עבדה המתלוננת והנאשם עבד במרפאתו אשר הייתה בקומה מעל. היא ציינה כי את המתלוננת הכירה במסגרת העבודה בה עבדו יחד, ואת הנאשם הכירה כמי שהיה רופא בבניין. עוד ציינה כי הייתה אצלו במרפאה פעמיים (ר' עמ' 44-45).

אשר לאירוע היא מסרה כי ביום 22.5.12, בשעות הבוקר, בסביבות השעה 10:00 קיבלה שיחת טלפון מהמתלוננת שתיארה את הדברים כדלהלן: **"היא נשמעה מבוהלת, נסערת, אמרה לי דר' בלט ניסה לאנוס אותי, אני ממש נלחצתי אמרתי לה אני מגיעה, הייתי ממש קרוב למשרד, עליתי למעלה, ראיתי אותה ממש מבוהלת ואז היא התחילה לספר בעצם מה קרה"** (ר' עמ' 45, ש' 13-15).

בהמשך מסרה בחקירתה הראשית את שהמתלוננת סיפרה לה: **"המזכירה שלו יצאה מהחדר הדלת היתה מחצית פתוחה, א יושבה ביקשה את התרופה, הבנתי שהיתה שם איזושהי בעיה שהוא לא יכול לכתוב, לתת לה את התרופה, ואז כשהיא באה לצאת הוא פשוט קם מאחוריה, טרק את הדלת, תפס אותה בחזה, העביר את היד שלו לאורך כל פלג הגוף העליון עד למותניים או מעבר, פשוט היא ניסתה להשתחרר ממנו, דחפה אותו ואמרה לו מה אתה עושה, פתחה את הדלת ורצה למשרד. זהו, זה הסיפור. זה מה שהוא עשה לה"** (ר' עמ' 46, ש' 6-11).

היא ציינה כי המתלוננת סיפרה לה את שאירע כמה פעמים מיד לאחר האירוע: **"הרבה פעמים, היא חזרה, לא רק שהיתה מבוהלת, היא כל הזמן חזרה, זה משהו שאני ממש זוכרת, היא כל הזמן חזרה על מה שהוא עשה לי, הוא נגע והוא נגע בי, אבל הוא נגע בי ואני לא יכולתי להשתחרר, אני, היא היתה ממש מסערת הרגשות שלה היא כל הזמן חזרה על הדברים"**. (ר' עמ' 46, ש' 15-18) על כן היא אמרה למתלוננת שהיא צריכה להגיש תלונה במשטרה (ר' עמ' 46, ש' 19-20).

18. עדוּתה של מרב גבאי

עוד העידה מטעם המאשימה חוקרת מתחנת לב הבירה אשר ערכה את העימות בין הנאשם למתלוננת. לדבריה, היא לא ראתה צורך לתעד את העימות בתרשומת מילולית ולהפריע לצדדים, שהרי העימות הוקלט וצולם (ר' עמ' 65, ש' 7-10), כן שללה שתיעדה בזיכרון דברים את אמירתה של המתלוננת בעימות לפיה עורך דין עודד הכהן הנחה את הנאשם איך לבצע את העימות ואת הכחשתו של הנאשם (ר' עמ' 65, ש' 11-22). לשאלת ב"כ הנאשם מדוע במהלך העימות היא צעקה על הנאשם היא השיבה:

"אז מה, אני לא מבינה, מה אני בחקירה, אדוני, זה לא שיחת חולין, חקירה במשטרה ומותר לי להרים עליו את הקול."

ש. את לא אמרת שזה חקירת משטרה את אמרת לו שזה עימות.

ת. אמרתי לו שהוא נחקר באזהרה אדוני ושהוא מזהר, אל תגיד לא אמרתי, (ר' עמ' 70, ש' 9-20).

לשאלת ב"כ הנאשם בחקירה הנגדית מדוע החוקרת סגרה את ההקלטה ולא תיעדה את מה שאמר הנאשם בסוף העימות, כאשר החל להגיד שהוא רוצה להגיד עוד משהו היא הסבירה:

"אני מסבירה לך, מה שערכתי שם זה את העימות, מה היה מה הוא רצה להגיד, מה הוא אמר אני לא ... להגיד לך, אני לא זוכרת מה היה שמה, אבל באמת באמת שזה לא קשור לשום דבר. כי אם זה היה משהו דרמטי שהוא אמר לי תאמין לי שאו שהייתי מתעדת אותו או שהייתי רושמת את הכל".

ש. איך את יודעת? אם חתכת את זה איך תדעי?

ת. אבל הוא בטח המשיך לדבר.

ש. סליחה, איך תדעי שלוש שנים אחרי שהעימות היה, מה הוא אמר ומה הוא לא אמר אם חתכת את זה ולא עשית שום זיכרון דברים.

ת. אז הייתי עושה זיכרון דברים אם זה היה משהו משמעותי שקשור לחקירה הספציפית. אני לא יודעת להגיד לך מה היה" (ר' עמ' 71-72, ש' 15-23, ש' 8-1).

19. עדויות של משה חזי

עד נוסף מטעם המאשימה הוא משה חזי אשר חקר את הנאשם. לשאלת ב"כ הנאשם בחקירה הנגדית מדוע הוא לא זימן לחקירה את מר דראושה לאחר שקרא את הודעת המתלוננת, ממנה עולה כי הוא הראשון שנתקלה בו המתלוננת לאחר האירוע וסיפרה לו את קורות האירוע וכן נתנה את מס' הטלפון שלו הוא השיב "אני חקרתי רק את החשוד, אני לא ניהלתי את כל התיק, אם הייתי מנהל את כל התיק אז הייתי גם עושה העימות והייתי גובה את שאר העדויות" (ר' עמ' 81, ש' 8-9). לשאלת ב"כ הנאשם בחקירה הנגדית מדוע לא זימנו את גב' יהושוע לחקירה מיד באותו יום בו נחקרה המתלוננת במשטרה, לאחר שזו מסרה כי בזמן שיצאה מהמרפאה של הנאשם המזכירה שלו ישבה בעמדתה, הוא השיב "אני אענה שוב, אני לא ניהלתי את תיק החקירה, אני אמרו לי תחקור את החשוד, חקרתי את החשוד, לא ניהלתי את כל התיק" (ר' עמ' 81, ש' 19-20). כן הוסיף כי לא זכר מה היה לפני שלוש וחצי שנים ויכול להיות שנסיונות העניין הצריכו שהעדה תגיע למסור עדותה רק לאחר חודש וחצי ולא באופן מיידי (ר' עמ' 82, ש' 2-5).

לעניין החקירה שהתנהלה על ידי ארבעה חוקרים מסר העד "תראה, בכלל חקירות הם לא סניף של קופ"ח, המחלק הוא דינמי ויש הרבה משימות שהן מורכבות, ויש קושי שחוקר אחד ינהל את כל החקירה, אני לא הייתי קצין אח"מ שניהל את החקירה, וכנראה בזמן של החקירה היה צורך בחוקר כזה שיטפל ככה וחוקר כזה שיטפל ככה, אני לא קבעתי את הנהלים האלה, לא אני," (ר' עמ' 82, ש' 9-15).

עוד השיב לשאלת ב"כ הנאשם כי בעיניו זה רלוונטי שבחקירתה של גב' יהושוע ישאל אותה החוקר לגבי הצעקות שצעקה המתלוננת עת יצאה מחדר המרפאה לאחר המעשים שביצע בה הנאשם לדבריה (ר' עמ' 82, ש' 16-24).

לסיום, ב"כ הנאשם שאל אותו על כך שבחקירתו של הנאשם במשטרה הוא מסר שהמתלוננת הגיעה אליו לחדר המרפאה כאשר מזכירתו הייתה בחדר ההמתנה, ואף מסר את מספר הטלפון הנייד שלה וכן מסר שהמזכירה הייתה בחדר ההמתנה יחד עם מטופלים נוספים, אם כך נשאל מדוע לא זימן לחקירה מיד את גב' יהושע ולא ביקש את שמות המטופלים שהיו בחדר על מנת שיוכל לזמנם כדי להכחיש או לאשש את הטענה של המתלוננת, העד השיב **"אני מענה שאני לא ניהלתי את החקירה ואני לא מורה את זה לזמן ואת ההוא לזמן"** (ר' עמ' 83, ש' 16-8).

ראיות ההגנה

20. הודעתו של הנאשם במשטרה

בהודעתו של הנאשם במשטרה מסר כי הוא דוקטור לאורטופדיה כעשר שנים בכתובת הנוכחית, ואת המתלוננת הוא הכיר מחדר המדרגות בבניין כבר מספר שנים, **"הייתי מדבר איתה שלום שלום ושיחות חולין כאלה ולא יותר מזה"** (ת/2, ש' 6). עוד מסר כי באותו השבוע היא ראתה אותו בבניין וביקשה להתייעץ עמו על תרופה מסוימת. בתגובה הוא ביקש ממנה להגיע למרפאתו עם השם של התרופה למחרת בבוקר וכך עשתה. הנאשם ציין בחקירתו כי בשעה שהמתלוננת נכנסה למרפאתו מזכירתו הגב' יהושע (מסר לחוקר גם את מספר הטלפון שלה) נכחה בחדר ההמתנה יחד עם מספר מטופלים שחיכו לו. בעת שהותה בחדר המרפאה הדלת הייתה סגורה אך לא נעולה **"לא זוכר אם סגורה לגמרי אבל אנשים מבחוץ לא יכולים לראות או לשמוע כי זה פרקטיקה אצל כל רופא"** (ת/2, ש' 10-9). עוד הוסיף כי בירר לגבי התרופה שביקשה המתלוננת ומסר לה את האינפורמציה הדרושה לה. כאשר המתלוננת פנתה לצאת מהחדר והיא הודתה לו, הוא טפח על שכמה ואמר לה שיהיה בסדר ואם יש צורך שימשיך לעזור לה בעתיד, הוא ישמח.

הנאשם בחקירתו שלל כי נגע לה בחזה או במותן ונצמד אליה, וכן שלל כי הציע לה לשתות קפה ואמר כי זהו סיפור דמיוני. עוד שלל כי הוא מסוכסך איתה (ת/2, ש' 20-10). הוא אישר כי החגורה שלו נקרעה באותו היום, אולם לא זכר אם הוריד את חגורתו בנוכחות המתלוננת ואמר כי הבין שאקט מסוג זה יכול ליצור הרגשה מסוימת אצל נשים מסוימות (ת/2, ש' 36-30).

21. עדותו של הנאשם

בחקירתו הראשית תיאר הנאשם את מצבו הבריאותי, הוא סיפר כי יש לו קרע באחת הרצועות בכתף שמאל אשר מפריע לו וגורם לו לכאב בזוויות מסוימות של תנועה ולמגבלה מסוימת בתנועה (ר' עמ' 87, ש' 28-12). הוא הציג אישורים רפואיים לכך (נ/4). הנאשם ציין כי מרפאתו נמצאת ברחוב הרב קוק 8, בקומה חמש. הנאשם מסר כי ההיכרות שלו עם המתלוננת היתה מפגישות אקראיות בחניון או במעלית, פגישות של **"שלום שלום"** (ר' עמ' 88, ש' 7-4).

הנאשם אישר כי אמר למתלוננת להגיע אליו למרפאה על מנת שיוכל לסייע לה עם מרשם אשר ביקשה

ממנו לתרופה להמשך טיפול קוסמטי בעיניים, וכאשר היא הגיעה אליו למרפאה הוא ניסה לעזור לה וטלפן לבית מרקחת, בדק עם קופות חולים אשר הוא עבד עמן ולא הצליח למצוא תרופה זו ואמר שהוא ינסה לעזור לה יותר מאוחר באמצעות חברו שהוא רופא עיניים או בסיוע בית מרקחת אחר, ואם תהיה לו תשובה הוא יצור עמה קשר טלפוני (ר' עמ' 88 החל משורה 12 ועד עמ' 89 ש' 20).

בהמשך עדותו, שלל הנאשם את הנטען בסעיף 4 לכתב האישום, ומסר כי גרסתה של המתלוננת היא הזויה ודמיונית, וסיפר כי כאשר לא הצליח לעזור לה עם התרופה היא יצאה לכיוון דלת חדרו במרפאה, אשר הייתה חצי פתוחה והוא כלשוננו: **"באיזה אקט ג'נטלמני כזה שמתני את היד על הכתף שלה ללוות אותה, כמו שאני עושה הרבה פעמים עם כל מני כאלה שבאים אלי ואמרתי לה שאני אנסה להמשיך ולעזור לה ושזה יהיה בסדר וזה... זה הסיפור. לא חזה, ולא הצמדתי ולא שום דבר אחר, ובטח, אני לא מבין את ה... את הלוגיקה בזה שבשביל להזמין בחורה לקפה, נניח שאני רוצה, אני צריך את כל האקט המיני הזה שמתואר פה כדי להגיד לה? אני אם הייתי רוצה לשתות עם הגברת המתלוננת קפה, אני יכול לרדת למשרד שלה שהוא קומה מתחתית שבאמת אף פעם לא הייתי בו קודם ולהגיד לה תשמעי, בואי נשתה כוס קפה וזה סיפור לגמרי הזוי שלא היה ולא נברא. אני נגעתי לה בכתף. אני גם אמרתי את זה אני חושב בעדות שלי במשטרה וזהו"** (ר' עמ' 89-90, ש' 21-24, ש' 1-14).

אשר לטענה שהוריד את חגורתו בחדר המרפאה מסר: **"באותו יום כשבאתי לעבודה היה איזה קלקול בחגורה והאבזם נפלה ממנה, והוצאתי אותו כמה וכמה פעמים וזרקתי את זה הצידה ואמרתי שזה מעצבן אותי ובאמת אחר כך קניתי חגורה חדשה ויכול להיות שבזמן שהיא נכנסה אלי זה נפל לי אז הוצאתי את החגורה והאבזם נפל והחגורה לא מחזיקה את המכנסים, הוצאתי את החגורה והנחתי אותה בצד"** (ר' עמ' 91, ש' 10-14).

עוד הכחיש את המיוחס לו בסעיפים 5-6 לכתב האישום: **"בהמשך למה שאמרתי קודם. לא היה ולא נברא. היות ולא תפסתי אותה ולא הצמדתי אותה, היא לא היתה צריכה לנסות להשתחרר. מה גם שאתם צריכים לראות את הגברת, היא היתה פה. היא מגיעה לי בערך ... אני יודע מה.. לאמצע החזה והיא שוקלת אולי שליש ממני ואני לא צריך ל... לא הפעלתי עליה כח ואני לא מפעיל כח על אנשים כח על אנשים שהם חלשים ממני. קל וחומר, שהסיפור הזה בכלל לא היה. היא לא צעקה. אני חושב שהיא לא צעקה כי לא היה צורך לצעוק, היא לא היתה צריכה לפתוח את הדלת כי הדלת היתה פתוחה. וזה מה שיש לי להגיד"** (ר' עמ' 91-92, ש' 20-24, ש' 1-2).

זאת ועוד, הנאשם הוסיף כי ביום האירוע שהו במרפאתו, חוץ ממנו, מזכירתו גב' יהושע וכן אנשים נוספים בחדר ההמתנה **"היו לי באותו בוקר בין השעה 08:30 ל 12:15 או 12:20, 19 אנשים, גם אם אני רואה אותם כל 10 דקות בן אדם, אז היו שם אנשים. בכל אופן היו אנשים. אני לא זוכר"** (ר' עמ' 92-93, ש' 19-24, ש' 1-3). ולתמיכה בטענותיו הגיש בו כוחו את רשימת המטופלים באותו יום (נ/5).

הנאשם ציין כי לאחר שמסר עדות במשטרה סיפר על החקירה למזכירתו "אמרתי לה באופן כללי, שאני לא חושב שזה.. מקום להתגאות בהאשמה כזאת למרות שהיא לא נכונה. אמרתי לה: תראי האשימו אותי בהטרדה מינית של הגברת הזאת והזאת. זהו" (ר' עמ' 93, ש' 13-19).

בחקירה הראשית השיב לשאלת בא כוחו, מה אמר הנאשם לחוקרת מירב גבאי בסוף העימות כאשר אמר לה "אני רוצה להגיד לך משהו" והחוקרת סגרה את ההקלטה הוא השיב "לא זוכר את המילים בדיוק אבל מה שאמרתי לה, אני זוכר שאמרתי לה, את רואה עכשיו אחרי העימות שהכל זה סיפור דמיוני שמצוץ מהאצבע ולא היה ולא נברא. ולצערי זה לא.. אני לא יודע למה היא סגרה את זה או שיש שמה איזה תקלה טכנית" (ר' עמ' 94, ש' 1-3).

עוד מסר כי לאחר שזומנה מזכירתו לחקירה הוא אמר לה להגיד את האמת ולא אמר לה מה להגיד "תלכי ותגידו את מה שהיה" (ר' עמ' 94, ש' 4-8). הנאשם הוסיף כי את דלת חדרו במרפאה לא ניתן לטרוק והדרך היחידה לסגור אותה היא לאחוז בידית ואין אפשרות לנעול אותה. עוד מסר הנאשם כי לא החליף את דלת חדר מרפאתו כבר 12 שנה, לא לפני המקרה ולא אחריו (ר' עמ' 94, ש' 12-24). עוד הכחיש הנאשם את שהטיחה בו המתלוננת בעימות כי עורך דין עודד הכהן הדריך אותו לקראת העימות, ומסר כי הוא מכיר את עו"ד הכהן שנים רבות ומשרדו נמצא בקומה מתחתיו, הם ביחסי חברות, אך הוא מעולם לא דיבר אתו על המקרה, לא התייעץ עמו והוא לא הדריך אותו (ר' עמ' 95, ש' 16-20).

בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי הוא מכיר את המתלוננת מהבניין ששניהם עובדים בו וההכרות ביניהם היא של "שלום שלום", עוד אישר הנאשם כי המתלוננת ביקשה ממנו סיוע בקשר לתרופה והוא הסכים לסייע לה וביקש שתבוא אליו למשרד יום למחרת בשעות הבוקר. הוא אף אישר כי נקרעה לו החגורה באותו היום וכי עשה בירור לגבי התרופה, אך לא נתן מרשם למתלוננת ובתום הבירור היא פנתה לכיוון היציאה מהמשרד.

לבקשת ב"כ המאשימה מהנאשם לתת הסבר לפער בין הגרסה שלו, שבסך הכל נגע בכתפה של המתלוננת, לבין גרסתה, הוא השיב "אין לי הסבר מדויק. אני חושב שההסבר נוגע באמת לתחום רפואי אבל לא בתחום שבמומחיות שלי" (ר' עמ' 98, ש' 4-5). בהמשך כאשר נשאל שוב על ידי בא כוח המאשימה מה הוא חושב שהוביל את המתלוננת להגיד את מה שהיא אומרת הוא השיב: "אני יודע מה שקרה, נחקרתי ועניתי וזאת גרסתי. אני נשבעתי להגיד את האמת ואני חוזר עליה כל הזמן וזה מה שהיה. זה עובדה. שזה מה שזה היה.. עכשיו, מה שהיא טוענת, אין לי הסבר אמרתי למעט זה.. ואם למומחה יש הסבר אחר, אז צריך.. הוא צריך להסביר את זה ואני לא אשיב במקומו" (ר' עמ' 99, ש' 4-8).

הנאשם מסר כי המרשם אותו ביקשה המתלוננת קשור לרפואת עיניים והוא לא בקיא בתחום זה, הוא לא ידע אם זו תרופה להצמחת ריסים, אולם אישר כי בקשתה זו רחוקה מתחום העיסוק שלו וטען כי היא מסרה לו את שם התרופה והוא ניסה לבדוק אם היא קיימת וכמה היא עולה. כך שיכול היה להמליץ לה

למי לפנות על מנת שלא תשלם סכום גבוה. כך לדוגמה הסביר כי אם רופא נתן למישהו שהוא מכיר מרשם לטיפות עיניים נגד דלקת בעיניים והוא יבקש ממנו מרשם לתרופה, הוא ייתן לו מרשם, אולם הוא לא ידע מה התרופה שהיא ביקשה וניסה לברר (ר' עמ' 99-100, ש' 22-24, ש' 1-11). לאחר מכן שב על דבריו "לפני דקה אמרתי שאני התכוונתי לדעת מה התרופה הזאת, מה היא עושה ואם התרופה הזאת ספציפית, כזאת, תרופת עיניים ספציפית, הייתי מפנה אותה לרופא עיניים או אומר לה לפנות לרופא עיניים בקופת החולים שלה כדי לקבל את התרופה ממנו. ניסיתי לחסוך לה את הכסף. זה הכל" (ר' עמ' 101, ש' 7-10).

בהמשך מסר כי אין לו תרופות כלל אלא יש לו מחשב עם מרשמים, שמות של תרופות ולשאלת ב"כ המאשימה מדוע הזמין את המתלוננת להגיע למשרדו כדי להעביר לו את השם של התרופה לה היא נזקקת, אם הוא לא התכוון לתת לה מרשם, ואין תרופות אלה ברשותו, כי הם לא בתחום מומחיותו, השיב "כדי שאני אוכל לברר ולהגיד לה כמה זה עולה" (ר' עמ' 101, ש' 13-15). כאשר נשאל על ידי בא כוח המאשימה אם המתלוננת לא יכולה היתה להתקשר אליו ולמסור לו את שם התרופה, השיב הנאשם: "יותר נוח שהיא שתביא את זה רשום כי מישהו רשם לה את זה, אני לא בטוח כמה היא תתבטא טוב בשמות של תרופות בלאטינית" (ר' עמ' 101, ש' 11-18).

לשאלת ב"כ המאשימה מדוע לא אמר בעימות כי הדלת שלו במרפאה לא נטרקת, אלא רק "לא טרקתי את הדלת" שהרי נתון זה היה רלוונטי בעימות, וניתן היה לבדוק את הדלת בזמן אמת, הוא מסר: "אני לא טרקתי את הדלת כי היא לא נטרקת. לא אמרתי שהיא לא.. אמרתי שלא טרקתי אותה" (ר' עמ' 104-105, ש' 11-24, ש' 1-24) ובהמשך השיב:

"אז חשבתי שכשאמרתי שלא טרקתי את הדלת שזה מספיק טוב. כי הדלת לא מסוגלת להיטרק. לכן אני אומר לא טרקתי אותה כי היא לא נטרקת. בסדר?

ש. למה את הסיפא של המשפט הזה, לא אמרת בשלוש הזדמנויות?

ת. אני לא זוכר. בסדר? אני לא זוכר למה לא אמרתי את זה.

ש. לא זוכר למה לא אמרתי את זה.

ת. בכל אופן הדלת לא נטרקה אז ולא נטרקת היום ולמרות השאלות שלך ולמרות ההתנגדות שלך לבקר במקום שנמצא בחזקתי כל השנים ורמז לזה שאני הבאתי בלילה, באישון לילה איזה נגר מומחה שיסדר את הדלת הזאת, דבר שלא היה ולא נברא, הדלת מעולם ללא ניתנה להיטרק. מעולם" (ר' עמ' 106, ש' 5-13).

ב"כ המאשימה שאל את הנאשם מדוע הניח לפי גרסתו את ידו על גופה, נוכח כישלוננו לסייע לה בבקשתה. הנאשם השיב "נכון, יהיה בסדר זה מנהג שרופאים עושים שרואים שפציינטים לחוצים, רואים שהם לא מרוצים, מניסיון של רופא למצוא להם את זה ואני אומר את זה יום יום כמה

וכמה פעמים (ר' עמ' 117, ש' 1-2) והוסיף כי טפח על שכמה כי ראה שהיא לא יצאה שבעת רצון מהשיחות שלו בטלפון וממה שחיפש במחשב ויצאה מבלי שקיבלה את המענה לשמו היא באה (עמ' 117, ש' 10-19).

22. פרופ' עמיחי לוי

חוות דעת פסיכיאטרית על הנאשם מאת פרופ' לוי (7/נ)

בחוות דעת ציין פרופ' לוי את המסמכים עליהם הוא התבסס בכתיבת חוות דעתו ובהם כתב האישום, אולטרסאונד כתפיים, הודעתה של המתלוננת, הודעתה של גב' א, הודעתה של גב' יהושוע, הודעתן של שרה הרץ וטל גדי אשר טופלו על ידי הנאשם, תצהירה של גב' יהושוע מיום 27.10.14. עוד התבססה חוות דעתו על חוות הדעת האקוסטית וכן על תמליל שיחה בין חוקר לבין מלי, מלכה ואפרת ממנו עולה מדבריהם כי "המתלוננת היתה בעייתית, מסכנה, טיפוס, כולה ניתוחים, לא תקינה, לא מאה אחוז, שגעה את בן זוגה, אין גבר בעיר שלא מכיר אותה ורוצה שכולם יסתכלו עליה". בפגישה עמו הנאשם מסר גרסה ברוח חקירתו במשטרה. הוא מסר לו כי אבזם החגורה שלו התקלקל באותו היום, וכי הוא הניח את ידו על כתפה של המתלוננת ואמר לה שלא תדאג, יהיה בסדר. דלת חדרו הייתה חצי פתוחה והיא איננה ניתנת לטריקה כך שאם צועקים בחדרו ישמעו זאת בחדר ההמתנה. אולם, מזכירתו הייתה בחדר ההמתנה ולא שמעה צעקות.

בבדיקה מצא כי הנאשם שיתף פעולה, הריכוז והזיכרון שלו תקינים, החשיבה תקינה, דבורו רהוט וקולח, הפרספציה, הרציה, השיפוט והתובנה תקינים.

בחוות דעתו נתבקש פרופ' לוי להתייחס מנקודת מבט פסיכיאטרית לאפשרות שהמתלוננת חוותה הטרדה מינית במישור הסובייקטיבי בלבד. באשר להיבט הכללי ציין פרופ' לוי כי ייתכן ואפשרי שהסרת החגורה בנוכחות המתלוננת אכן תגרום להתרגשות/ חשש/ חרדה וייתכן ואפשרי שעוצמה רגשית גבוהה זו תשפיע על יכולת השיפוט של טפחתו של הנאשם על כתפה של המתלוננת עד כדי כך שאירוע הטפיחה יישקל כאירוע בעל קונוטציה מינית. כן ציין את הרכיבים הפרטיקולריים החשובים לפרשה הנוכחית: הנאשם נהג כבוד במטופלים שלו, אם הנאשם היה "מועד" לפגיעה מינית, תכונה זו הייתה מתגלה לאורך עשרות שנות עבודתו, הדלת בחדר מרפאתו איננה ניתנת לטריקה, הדלת הייתה פתוחה למחצה, לנאשם טווח תנועה מוגבל בכתף שמאל ולכן אין לו יכולת פיזית לתפוס מישהי בחוזקה ביד שמאל, הדלת בחדרו של הנאשם איננה אטומה וקולות רמים ובוודאי צעקות נשמעים בחדר ההמתנה והרי גב' יהושוע המזכירה שישבה בחדר ההמתנה לא שמעה קולות רמים או צעקות, לא זיהתה התנהגות נסערת אצל המתלוננת ולא זיהתה הרמת חזייה אצל המתלוננת, לא נחקרו 11 המטופלים אשר שהו באותה העת בחדר ההמתנה, חמש מאות ואולי אלפים של אנשים פירשו את התנהגותו של הנאשם כעידוד או חיזוק מרופא ובמהלך חקירת המתלוננת נכחה חברתה, עורכת דין שאיתה דיברה המתלוננת לאחר האירוע והיא נחקרה לאחר המתלוננת ולאחר ששמעה את דבריה. מכל האמור הסיק פרופ' לוי כי אפשרי וייתכן אפילו שקרוב לוודאי שהמתלוננת חוותה באופן סובייקטיבי מחווה רפואית תמימה מצד הנאשם שנועדה לעודדה ולחזקה

כ"מעשה מגונה". חיזוק נוסף לכך ניתן לדידו למצוא בדבריה של גב' א כי המתלוננת חוותה כמעט אונס, כך שמדובר בעוצמות חווייתיות שאינן קשורות למציאות הסבירה ואפילו במשטרה לא קיבלו אותן כלשונן.

עדויות של פרופ' לוי

בחקירתו הראשית בבית המשפט ציין פרופ' לוי כי הוא פסיכיאטר והמומחיות שלו היא בתחום הקרימינולוגיה. עוד ציין כי בעת הכנת חוות הדעת (נ/7) היו לפניו המסמכים המצוינים בסעיף ג' לחוות הדעת ונוסף עליהם ערך בדיקה לנאשם. הוא ציין כי לא צפה בעימות המתועד בין המתלוננת לנאשם ולא בדק את המתלוננת, כי אין לו צורך בכך שהרי חוות הדעת היא לא לגבי המתלוננת אלא לגבי הנאשם (ר' עמ' 125-126, ש' 13-24, ש' 1-2). לשאלת ב"כ המאשימה מדוע היה רלוונטי לפרופסור להשתמש במסמך 11 בו הוקלטה שיחה בין החוקר לבין מכריה של המתלוננת (עמ' 4-5 לחוות הדעת) ולא לבדוק את העימות בין הנאשם והמתלוננת השיב פרופ' לוי **"תראה, זה משהו שנעשה בלי ידיעה. זאת אומרת זה התבטאויות תמימות. זאת אומרת, לא נוטות לאף צד. הן לא אובייקטיביות אבל הן ניטרליות מהבחינה הזו שמספרים על המתלוננת מספרים עליה דברים, שיכולים אולי לעזור לכך שהיא חווה את העולם בצורה מסוימת. אני רציתי להראות שאני קראתי את המסמך הזה. המסמך הזה עוזר לי להבין שיתכן שכן אדם שחשבה לו החיצוניות, הוא גם יכול יותר להתרגש בקלות ממה שהיה חיצוני"** (ר' עמ' 127, ש' 7-13). הוא שב והדגיש כי ראה חשיבות בשיחה זו כי השיחה היתה בין גורמים ניטרליים ולא גורמים הקשורים לאחד מן הצדדים, לעומת העימות שמזוהם מבחינה זו שכל צד מנסה להכריע את הצד השני ולתת את הגרסה שלו, מה שיותר מקצועי ופחות קשור לעולמו (ר' עמ' 128, ש' 1-5). העד ציין כי לא בדק את המתלוננת ולא ראה אותה.

פרופ' לוי מסר כי הקדיש לסעיף הבדיקה פסקה קצרה לעומת שאר הסעיפים בהם הרחיב ומהווים חלק משמעותי בחוות הדעת, נוכח העובדה שמדובר באדם נורמטיבי, לא חולה ולא פגוע פסיכיאטרי וממילא הבדיקה שלו היא קצרה **"אסביר לך, כאן מדובר בבדיקה של בן אדם, שבאמת, זה אירוע די יוצא דופן בחוות דעת שאני נותן, שאין צורך בכל הפירוט הזה כי מדובר בבן אדם שהוא בריא, בריא בנפשו. יש קיצורים רק דברים שהתייחסו לפרמטרים החשובים"** (ר' עמ' 128-130, ש' 22-24, ש' 1-24, ש' 1-16). לשאלתו של בא כוח המאשימה כיצד בדיקתו של הנאשם אמורה לשרת את השאלה שנתבקש פרופ' לוי לבדוק לעניין האפשרות שהמתלוננת חוותה הטרדה מינית במישור הסובייקטיבי בלבד, השיב פרופ' לוי **"השתכנעת ויכול להיות שגם לא הבנת. אני חייב לבדוק את הבן אדם שבא ומוסר לי סיפור ויש לו טענות שונות ויש לו וטענות שונות. אני חייב לבדוק אותו כדי לראות שהטענות שלו והתלוננות שלו אינן נובעות בגלל רק פסיכיאטרי שלו. עכשיו, נתבקשתי להתייחס לכך האם יתכן מצב שכן אדם חווה חוויה רזה והיא יכולה להשפיע על השיפוט שלו. כל העניין בהקשר לפרשת דר' בלאט. זה לא עניין שהוא באוויר. זה עניין שהוא פרטיקולרי בהקשר לפרשה הזו"** (ר' עמ' 132, ש' 3-13).

פרופ' לוי שלל את אמירתו של ב"כ המאשימה כי התיזה על כך שהמתלוננת לא נבדקה כלל היא תאורטית ומסר כי היא אינה תאורטית וקשורה להנחות מרכזיות של המקצוע שכאשר אנו מתרגשים או חווים חוויות

זה יכול להשפיע על השיפוט שלנו (ר' עמ' 132, ש' 4-16). הוא מסר בדבריו כי לא יודע להעריך איפה עומדות יכולות השיפוט של המתלוננת כשהיא רגועה וכאשר היא מתרגשת כי אין לו אינפורמציה בנדון, אלא הוא ניתח דברים לפי אישה מסוימת (ר' עמ' 137, ש' 13-18). הוא מסר כי כל חוות הדעת שלו היא הערכה ואינה "ידיעה". הוא הסביר כי בסעיף 15 בעמוד 7 לחוות הדעת התכוון לכך שהנאשם בדק אלפי אנשים בחייו המקצועיים היות והקריירה שלו משתרעת על פני 40 שנה לפחות והוא התרשם כי מנהגו של הנאשם הוא להיות רופא מתעניין חם, פתוח, אוהד ואומר מילה טובה למטופליו, וזהו מקרה נדיר, כך שדברים אלו היו כבר מתגלים במהלך 40 שנות קריירה (ר' עמ' 142, ש' 7-21). עוד העיד כי דבריו לעניין התנהגותו המעודדת והמרגיעה של הנאשם לאורך השנים היא הערכה על סמך מה שהנאשם סיפר לו ועל סמך דברים שנאמרו לו ממטופלות שלו. הוא הסביר כי אם הנאשם היה מועד לפגיעות מיניות במטופלות או המטופלים שלו אזי הדברים היו מתגלים קודם לכן, שהרי מדובר באדם שעבד שנים רבות.

פרופ' לוי הדגיש כי הנחותיו הן לא לצד מסוים, אלא נובעות מנתונים שהיו לפניו, ואין לו איך לבדוק נתונים אלה, אלא הוא מעריך כי העובדות או ההתבטאויות שהונחו לפניו הן נכונות על סמך הנתונים שהובאו לפניו (ר' עמ' 152 ש' 16-24, עמ' 153, עמ' 154 ש' 1-21).

בהמשך, מסר העד שוב כי חוות הדעת שנכתבה, נכתבה במסגרת פסיכיאטרית וזהו מקצוע בלי נתונים אובייקטיביים וכל הדברים שנכתבים, נכתבים במסגרת הערכה מקצועית. הערכתו כי הדלת אינה ניתנת לטריקה התבססה על הודעתה של גב' יהושוע ועל הודעתו של הנאשם **"שני יהושוע אומרת ב 27.10.14 שדלת חדרו של דר' בלאט איננה ניתנת לטריקה, אין בחדרו של דר' בלאט מפתח לנעילת הדלת, לא מהצד הפנימי, לא מהצד החיצוני, דלתו של דר' בלאט לא הוחלפה ולא תוקנה מאז 2007. אז אני גם לא יודע אם הדברים האלה הם נכונים או לא. אני לא קובע את זה במישור של מציאות אובייקטיבית. אני אומר, במובן שיש לי נתון מסוים אם בן אדם שאומר דברים שאני מקווה שהם דברים מדויקים ואני הערכתי על פי הדברים הללו"** (ר' עמ' 160, ש' 21-24, עמ' 161, ש' 1-2).

לסיום הוא ציין כי כל מקצוע הפסיכיאטריה זה מקצוע של הערכה, וכך גם חוות דעת פסיכיאטרית זה מסמך מקצועי במסגרת האפיונים, הפרמטרים והמגבלות של המקצוע (ר' עמ' 161, ש' 17-23).

23. ד"ר אסנת ארנון

חוות דעת מומחה נ/8

ד"ר ארנון עובדת בתו"פ סביבה ואקוסטיקה בע"מ. היא נתבקשה לחוות דעתה המקצועית בעניין אקוסטי שעלה בתיק זה. מטרת הבדיקה היתה קביעת כושר הבידוד של דלת חדר הנאשם במרפאה ומעבר הקול מחדר המרפאה לחדר הקבלה. הבדיקה נערכה בקליניקה של הנאשם הכוללת שני חדרים: חדר המרפאה וחדר המתנה בו ממתנים האנשים לתורם ושבו יושבת גם מזכירת הקליניקה. בין החדרים מפרידה דלת פשוטה העשויה עץ חלול, בעובי של כ- 4.5 ס"מ ללא כל איטום בהיקף. מטרת הבדיקה היתה להעריך את

כושר הבידוד של הדלת ויכולתה לחסום מעבר קולות אדם (אשה) מחדר המרפאה אל חדר ההמתנה וכן את הפחתת הרעש בין חדר הרופא לחדר הקבלה. הבדיקה נערכה ביום 30.10.14 ושטת הבדיקה היתה כדלקמן: בחדר המרפאה הופעל מקור קול מלאכותי אשר הפיק רעש קבוע ועוצמת הרעש נמדדה בו זמנית בחדר המרפאה ובחדר ההמתנה כאשר הדלת פתוחה חלקית וסגורה ובנוסף, נמדד רעש הרקע בחדר ההמתנה בשני מצבים: ללא קולות אדם וכאשר אנשים משוחחים בחדר ההמתנה (שישה אנשים יחד עם המודדים). המסקנות העולות מחוות הדעת הן כי השוהים בחדר ההמתנה לא היו מתקשים להבחין על רקע הרעש השורר בחדר ההמתנה, בקול אישה הדוברת בקול רם המצויה בחדר המרפאה ועל אחת כמה וכמה בקול אישה צועקת.

עדוּתָה של ד"ר ארנון

בעדותה בבית המשפט סיפרה כי באותו יום בו ביצעה את המדידה היו עמה שניים או שלושה אנשים נוספים אשר תפקידם היה להפעיל את מכשיר הרעש והיא בדקה שהכל התנהל לפי הכללים ורשמה במהלך הבדיקה חלק מתוצאות הבדיקה באופן ידני על מנת לתעד את התוצאות, שהרי הרישום הוא אוטומטי והתוצאות כבר רשומות בסוונטק. לשאלת ב"כ המאשימה האם צרידות של אדם, ובמקרה שלנו צרידותה של המתלוננת היא משתנה רלוונטי השיבה ד"ר ארנון :

" כן, היות ולא מדדתי את הקול של המתלוננת, ואני מתבססת על ממצאים בספרות, אני לא אוכל להעיד האם הצרידות של המתלוננת הספציפית השפיעה או לא השפיעה על ..

כבוד השופטת לומפ: באופן כללי, האם צרידות משפיעה או צורת הקול?

העדה: היא יכולה להשפיע ויכולה לא להשפיע. לפעמים דווקא צרידות מחייבת את האדם להשקיע יותר אנרגיה בהפקת הקול והצלילים נשמעים יותר בקול רם" (ר' עמ' 149 ש' 24, עמ' 150 ש' 6-1).

בהמשך, לשאלת ב"כ המאשימה אם העדה ידעה מה עשתה גב' יהושוע עת שהמתלוננת הרימה את קולה היא ענתה בשלילה. לשאלת ב"כ המאשימה האם זה יכול להיות משתנה רלוונטי ליכולת שלה לשמוע את המתלוננת היא השיבה "זה תלוי, אם המתלוננת היתה צועקת, אני מניחה שהיא היתה שומעת אותה על הרקע, הקליניקה היא שקטה, למרות שהיא במרכז העיר, הקליניקה היא מאד שקטה. גם כשאנשים מדברים בקליניקה, הרעש רקע הוא נמוך. אני מניחה שאם היא היתה צועקת, היא היתה שומעת" (ר' עמ' 150, ש' 7-19).

לשאלת ב"כ המאשימה האם פעולתם של מכשירי פקס, מחשב, טלפון, מדפסת בחדר יכולים להשפיע על שמיעת המתלוננת, היא השיבה כי היא מניחה שזה עלול להשפיע אם רעש הרקע הרבה יותר גבוה, אולם אנחנו יותר רגישים לקול אדם מאשר לקולות מכאניים "גם אם היתה המדפסת פועלת, אבל הרגישות לקול אדם והצעקה שהיתה נשמעת בבירור מעל רעש הרקע, אני מניחה שהיא היתה מזהה אותה" (ר' עמ' 150 ש' 24-7, עמ' 152, ש' 18-1).

לסיום, הדגישה כי המרחק בין חדר המרפאה לבין עמדת המזכירה הוא קטן ולא צריך להשפיע (ר' עמ' 152, ש' 1-7).

24. שני יהושוע, מזכירתו של הנאשם

הודעתה של גב' יהושוע, מיום 9.7.12 (3/ת)

הגברת יהושוע סיפרה כי היא עובדת כמזכירתו של הנאשם במרפאה שנמצאת במרכז אשדוד כחמש שנים. לדבריה איננה מכירה את המתלוננת באופן אישי, אלא רק יודעת מי היא שכן היא עובדת בבניין מספר שנים והגיעה כמה פעמים לטיפול במרפאה. לדבריה, היא אינה זוכרת אם המתלוננת נכנסה לטיפול ביום האירוע **"כי עוברים שם הרבה פציינטים ומאז עבר הרבה זמן"** (ת/3, עמ' 1, ש' 12-13) ובהמשך מסרה **"אני יודעת שהיא באה אליו הרבה אז אני יודעת שהיא הייתה אצלו אבל לזכור זה היה ב 21/05 לא יכולה"** (ת/3, ש' 20). היא מסרה כי אין בינה לבין המתלוננת קשר, אלא היא רק רואה אותה לפעמים בבניין או במעלית. עוד מסרה כי היה יום בו נקרע לנאשם האבזם והוא **"התבאס על זה"** וחזר כמה פעמים על זה **"שמתבאס מזה"** ואפילו ניסה לסדר אותה. לשאלת החוקר אם הנאשם הוריד את החגורה בזמן שהיא והמתלוננת היו אצלו במשרד היא השיבה **"אם היא הייתה שם אני לא זוכרת אבל אם הוריד יכול להיות כי אני ראיתי אותו מוריד את החגורה הזאת כמה פעמים ביום הזה הוא שיחק איתה בניסיון לתקנה"** (ר' ת/3, ש' 32-33). היא לא זכרה אם הייתה אצל הנאשם במשרד בזמן שהמתלוננת הייתה. בהמשך לשאלת החוקר אם היא זוכרת אם המתלוננת ישבה שם על כיסא היא השיבה **"היא הייתה שם אבל אני לא סגורה על זה אם ישבה או עמדה"** (ת/3, ש' 46) ולאחר מכן **"אני באמת לא יכולה להגיד בוודאות שהיא הייתה שם עת הוריד את החגורה כי אני לא זוכרת כל כך"** (ת/3, ש' 48). זאת ועוד, לא זכרה כי המתלוננת יצאה מהמשרד נסערת עצובה, ממהרת או כל התנהגות אחרת שהעלתה בה חשד או גרמה לה להסתכל עליה.

תצהירה של גב' יהושוע מיום 27.10.14 (4/ת)

בתצהיר היא מסבירה ומפרשת את הדברים שאמרה במשטרה לגבי הגעתה של המתלוננת למרפאה מספר פעמים, מצהירה על התעסקותו של הנאשם בחגורה ביום האירוע, הצהירה כי דלת המרפאה איננה ניתנת לטריקה, וכן ציינה כי הדלת לא הוחלפה או תוקנה מעת אירע האירוע. עוד הצהירה כי לא שמעה את צעקותיה של המתלוננת וציינה כי בחקירתה במשטרה כלל לא נשאלה על ידי החוקר אם שמעה צעקות מחדרו של הנאשם. עוד הוסיפה והצהירה כי לא הבחינה במתלוננת יוצאת מחדרו של הנאשם במרפאה נסערת וממהרת ולא הבחינה בחזיית הסטרפלס שנפלה למתלוננת.

עדוּתה של גב' יהושוע

גב' יהושוע סיפרה כי היא עובדת אצל הנאשם כמזכירה משנת 2007 ובמקצועה היא פסיכותרפיסטית גופנית והידורתרפיסטית, מטפלת בגוף ובנפש. לדבריה, ביום 4.7.12 התקשר אליה החוקר איאס פלאח על מנת שיפגשו ביום 9.7.12 לחקירה. לדבריה, לא ידעה הרבה פרטים על הסיבה להזמנתה לחקירה, היא

למדה מדברי הנאשם כי הוגשה נגדו תלונה על הטרדה מינית ולא יותר מזה, וצינה כי היא הופתעה מכך. עוד מסרה כי הנאשם אמר לה להגיד את האמת. בחקירתה הראשית סיפרה כי לפי זיכרונה המתלוננת לא היתה במרפאה פעמים רבות ואף בדקה זאת ברשומות. עוד הוסיפה כי ראתה את המתלוננת פעמים רבות בבנין. היא הגדירה את מידת ההיכרות ביניהן כ"שלוש שלום". העדה סיפרה שביום האירוע לנאשם הייתה בעיה באבזם החגורה שנקרעה לו ועל כן הוא התעסק עם החגורה כל היום, הוריד, החזיר אותה וניסה לתקנה (ר' עמ' 167, ש' 18-24).

העדה תיארה כי דלת המרפאה המפרידה בין הקליניקה של הנאשם לבין חדר המזכירות היא דלת רגילה אשר אינה נעולה אף פעם ומאז שהיא עובדת שם לא היה מפתח לדלת זו. עוד הוסיפה כי דלת זו אינה נטרקת וכי לא החליפו או תיקנו אותה מאז היום בו היא החלה לעבוד שם בשנת 2007.

לדבריה, היא לא שמעה צעקות ביום האירוע כאשר הייתה בחדרה "אני לא שמעתי שום צעקות כשהיא היתה בחדר. אני יכולה להגיד שטונים עולים בחדר הזה, גם של יוסי וגם של ה פצינטים, אז אני שומעת. כן שומעים כשצועקים משם ואני לא שמעתי צעקות" (ר' עמ' 169, ש' 1-2). לדבריה, המרחק בין הדלת שמפרידה בין המרפאה למשרד שלה בחדר ההמתנה הוא כשלושה מטרים. אשר ליציאתה של המתלוננת מהמרפאה של הנאשם היא מסרה "לא זכור לי אירוע חריג שראיתי אותה יוצאת בוכה או נסערת. היא יצאה. שלום ויצאה מהדלת. לא היה משהו" (ר' עמ' 169, ש' 14-15). בנוסף מסרה כי הייתה מבחינה אם מטופלת הייתה יוצאת מחדרו של הנאשם עם חזייה נפולה של סטרפלס (ר' עמ' 170, ש' 4-5).

בחקירתה הנגדית נשאלה גב' יהושוע על הסתירה בין הדברים שמסרה בהודעתה במשטרה לבין עדותה בבית המשפט, שכן במשטרה מסרה העדה כי היא אינה זוכרת אם המתלוננת נכנסה לקליניקה אם לא לעומת עדותה בחקירה הראשית אז טענה כי זכרה שהמתלוננת נכנסה לקליניקה ביום האירוע, היתה אצל הנאשם בחדר ויצאה לא נסערת. את הסיבה לסתירה בין הדברים היא הסבירה כך: "יכול להיות, יכול להיות שזה באמת היה פעם ראשונה בתחנת משטרה וגם אמרתי שהרגשתי קצת איזה שהוא מתח" (ר' עמ' 177, ש' 6-20). בהמשך חקירתה הנגדית שבה וחזרה על הגרסה שמסרה בחקירה הראשית "כן. לא יודעת אם אני זוכרת טוב יותר את האירוע. היום אני זוכרת בפירוש שהיא היתה בחדר" (ר' עמ' 178, ש' 7). לגבי אמירתה במשטרה כי "אם היא הייתה שם אני לא זוכרת אבל אם הוריד, יכול להיות כי ראיתי אותו מוריד את החגורה" (ת/3, ש' 48) היא הסבירה שהתכוונה לכך שהיא לא ידעה אם הוריד הנאשם את החגורה לפני המתלוננת והיא שוב חזרה על גרסתה ומסרה "נכון, אני לא זוכרת אם היא היתה שם כשהוא הוריד חגורה. זה נכון. הוא כל היום הוריד את החגורה. היו שם עוד פצינטים כנראה בזמן שהוא זה, כי הוא כל היום התעסק עם זה" (ר' עמ' 180, ש' 1-2).

לעניין הפער בין דבריה במשטרה, שם לא זכרה אם המתלוננת נכנסה ויצאה מחדרו של הנאשם לעומת עדותה בבית משפט בה מסרה כי זכרה שהמתלוננת נכנסה ויצאה מחדרו של הנאשם היא מסרה כי זו הייתה הפעם הראשונה שלה בחקירה במשטרה וזה הלחץ אותה ולא היה לה נעים ולכן יכול להיות שחלק

מהדברים שאמרה לא היו מדויקים "... אני אומרת היום מה שאני זוכרת לגמרי ואני כן זוכרת אותה נכנסת ואני כן.. מגיעה למרפאה, ואני כן זוכרת אותה יוצאת מהחדר" (ר' עמ' 181, ש' 16-17).

עוד שאל ב"כ המאשימה בחקירה הנגדית לעניין הפער בין גרסתה במשטרה לבין הגרסה שמסרה בחקירה הראשית כאשר במשטרה היא מסרה כי היא יודעת שהמתלוננת באה אל הנאשם הרבה "אני יודעת שהיא באה אל הנאשם הרבה" בעוד שבבית משפט מסרה גרסה הפוכה, כאמור, והיא הסבירה את הפער בכך שהיא הסתכלה ברשומות אחרי שהייתה בחקירה במשטרה "יכול להיות. הסתכלתי ברשומות, אני היום יודעת אחרי שבדקתי ברשומות והסתכלתי ביומנים, אני יודעת היא לא הגיעה הרבה פעמים. כמה בדיוק, אני לא יודעת. אבל אחרי שבדקתי ברשומות" (ר' עמ' 182, ש' 12-13). בהמשך, העדה נשאלה על התצהיר אותו כתבה ומסרה שלא קראה את עדות המתלוננת טרם כתבה את התצהיר, אלא עורך הדין הקריא לה דברים מסוימים מההודעה והיא הגיבה בהתאם תוך כדי שסיפרה את כל שארע כמקשה אחת (ר' עמ' 188, ש' 3-20).

במהלך החקירה הנגדית ב"כ המאשימה עימת את גב' יהושוע עם התצהיר שכתבה: אשר לאי דיוקה בעדות שמסרה מול המשטרה לעומת העדות בבית המשפט, בכך שבמשטרה מסרה כי המתלוננת הגיעה כמה פעמים לטיפול, ואילו בבית המשפט מסרה כי לא דייקה שכן המתלוננת הייתה במרפאה לכל היותר פעם אחת. על כך היא השיבה כי הדבר נבע מהלחץ בחקירה הראשונה שלה בחיים במשטרה (ר' עמ' 188, ש' 21-24, עמ' 189, ש' 1-10). עוד שאל אותה ב"כ המאשימה מדוע במשטרה לא התייחסה לעניין טריקת הדלת ואילו בתצהיר כן התייחסה לכך. על כך היא השיבה: "סליחה, מה זה לא התייחסתי לזה. לא שאלו אותי את זה במשטרה. אני כשאני מגיעה לחקירת משטרה, אני לא תרמתי מעצמי שם יותר מדי מידע. גם שאלו אותי אם יש לך משהו להוסיף ואמרתי לא כי באמת לא מכירה וזה לא מוכר לי הדבר הזה. מה שהשוטר שאל אני עניתי. או. קיי" (ר' עמ' 190, ש' 18-20). אשר לשמיעת צעקותיה של המתלוננת ב"כ המאשימה אימת את גברת יהושוע עם סעיף 19 לתצהירה שם הצהירה ואישרה כי לא שמעה את המתלוננת צועקת ואמר לה כי זה סותר את מה שאמרה במשטרה כי לא זכרה שהמתלוננת נכנסה אליו למרפאה היא מסרה "אני כן זוכרת שהיא נכנסה אליו" (ר' עמ' 191, ש' 13). ובהמשך:

"ש. אני שואל עכשיו.. אני לא שואל שאלות כללית. את זוכרת יותר טוב או מה שרשום במשטרה זה טעות. זה מה שאני רוצה להבין..."

ת. או. קיי. אני לא יודעת

ש. או מה שאמרת במשטרה

ת. אז אני מסבירה. אני לא יודעת אם נעשתה טעות בחקירת המשטרה או לא. באמת שאני לא יודעת אם זה טעות של החוקר או לא. אני כן יכולה להגיד לך שמה שאני מעידה היום, זו האמת כפי שאני זוכרת אותה היום.

ש. הבנתי אבל את מסכימה איתי שיש פער דרמטי בין להגיד לא זוכרת בכלל שהיא נכנסה אליו

לבין מה שאת אומרת היום

ת. אני מסכימה איתך שיש פער, אני לא יודעת לקרוא לו דרמטי או לא (ר' עמ' 192, ש' 10-19) ולאחר מכן שוב מסרה **"אני שוב אציין שלהיות בחקירה של המשטרה היה די מלחיץ אז יכול להיות שיש פערים"** (ר' עמ' 192, ש' 21).

בהמשך היא מסרה שאם דלת מרפאתו של הנאשם סגורה והדיבור היה בתוך המרפאה בטון סביר אז לא שומעים את מה שמתרחש בתוך המרפאה ואילו כאשר הנאשם והמטופלים מרימים את הטון, כן ניתן לשמוע זאת (ר' עמ' 193, ש' 1-9).

25. עדוּתו של יוסי אופיר

העד שירת במשטרת ישראל במשך 32 שנה בעיקר בתפקידי מודיעין בילוש וחקירות. סיפר כי בשחזור נתבקש לבדוק שני עניינים: ראשית, האם דלת המשרד ניתנת לטריקה, ושנית, האם ישנה אפשרות לאחוז במתלוננת. בא כוח המאשימה התנגד לעדותו וטען שהוא לא יכול להעיד על דברים אלה כי אין לו מומחיות ורלוונטיות. בדיון נקבע כי יעיד רק על מה שראה ושמע באותו יום ללא הסקת מסקנות.

מר אופיר מסר כי ביצע למעלה מעשרה שחזורים כאשר היה חוקר במשטרה ומסר כי כאשר ניסה לטרוק את הדלת בכל אחת מהפעמים היא לא נטרקה.

בחקירה הנגדית אישר העד כי עת שעשה שחזורים במשטרה הוא לא נתן פרשנות ולא כתב מסקנות, אלא מסר מה שעשה בדיוק בדוח השחזור (ר' עמ' 208, ש' 2-19).

אשר לדלת, הוא מסר כי בדק את מנגנון הדלת **"כן, הסתכלתי על מנגנון הדלת, ראיתי את התקינות שלו אם נפתח נסגר, אם טיפלו בו, אם מברגים נראו שפתחו אותם או סגרו אותם וזה לא נראה, זה נראה מנעול נקי, מסודר, ללא שום בעיה מבחינה חיצונית. כשניסינו לטרוק את הדלת זה בלתי אפשרי"** (ר' עמ' 210, ש' 17-19).

26. נ/9 תצהיר עו"ד עודד כהן

מהתצהיר עולה כי הוא עורך דין בעל משרד הנמצא ברחוב הרב קוק 8 בבניין בו נמצאת גם מרפאתו של הנאשם. לדבריו, הוא והנאשם ביחסי שכנות וידידות מזה שנים רבות. שלל כי אמר לנאשם מה להגיד במסגרת החקירה המשטרית שהתנהלה בעניינו והצהיר כי הנאשם מעולם לא התייעץ עמו בקשר לחקירה והוא לא הנחה אותו מה לומר בחקירה.

דיון והכרעה

27. המחלוקת בתיק זה הינה עובדתית במהותה, והיא מצריכה הכרעה בין שתי גרסאות עובדתיות שונות,

זו של המתלוננת וזו של הנאשם, כאשר על בית המשפט לקבוע איזו מן הגרסאות משקפת את שארע. חפותו או אשמתו של הנאשם, נגזרת ממידת האמון שייתן בית המשפט בכל אחת מהגרסאות. סיטואציה ראייתית כגון זו טעונה זהירות מיוחדת, ושומה על בית המשפט לבחון כדבעי את הראיות שבפניו טרם יכריע בדבר מהימנותן, כאשר "אין הרשעה בדין אלא אם כן **"הוסרו כל הספקות הסבירים"** (ר' ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מ"י, פ"ד מז(4) 221, 644).

השאלה העומדת להכרעה היא האם ביצע הנאשם במתלוננת מעשה מגונה בכוח ובניגוד לרצונה כגרסת המתלוננת אם לאו. לאחר ששמעתי את העדויות ועיינתי בראיות שהוגשו לעיוני, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לזכות את הנאשם מחמת הספק. מהנימוקים שלהלן.

28. בחינת גרסת המתלוננת

ניתוח העדויות מלמד, כי אנו ניצבים במצב בו המתלוננת והנאשם הם העדים היחידים לאירוע נשוא כתב האישום, כפי שקורה פעמים רבות בעבירות מין, אשר מטבען מבוצעות בחדרי חדרים.

כאשר מדובר בעדות יחידה, שעל פיה נדרש בית המשפט לבסס הרשעה בעבירת מין, סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות (נוסח חדש) התשל"א-1971 קובע כי במקרה כזה על בית המשפט לפרט מה הניע אותו להסתפק בעדות זו. אין מניעה לבסס הרשעה על סמך עדות יחידה גם אם מדובר בעבירת מין, אם בית המשפט מייחס לעדות את מלוא המשקל ההוכחתי המתחייב מתוכנה. עם זאת, השופט היושב בדין חייב להזהיר עצמו שבפניו עדות יחידה, ועליו לבחון ולשקול במשנה זהירות את העדות.

להלן אפרט מדוע מהראיות שהובאו לפני, עלו קשיים, אשר לא ניתן להתעלם מהם ואשר הובילו לכך שהתעורר בי ספק, הן ביחס למעשה עצמו והן בהתייחס לקיומו של היסוד הנפשי הנדרש אצל הנאשם.

נטען על ידי ב"כ הנאשם בסיכומיו כי גרסת המתלוננת נסתרת באופן מהותי בשלוש נקודות מרכזיות על ידי ראיות חיצוניות ופורנזיות במהותן, טריקת הדלת, צעקות המתלוננת ויציאתה של המתלוננת מהמרפאה, ומאחר שהאישום נשען כולו על עדותה היחידה של המתלוננת הדבר צריך להביא לדחיית גרסתה ולזיכוי של הנאשם מהמיוחס לו. להלן אדון בטענות אלה.

טריקת הדלת

מחלוקת בין הצדדים נסבה סביב השאלה האם המעשה הנטען נעשה למתלוננת לאחר שנאשם טרק את דלת חדר המרפאה אם לאו. המתלוננת בעימותה במשטרה (ת/1) ובעדותה לפני עמדה על כך שהנאשם טרק את הדלת, אולם בניגוד לעמדתה, הנאשם עמד בתוקף והעיד באופן עקבי, הן בחקירתו במשטרה, הן בעימות והן בעדותו בבית המשפט כי לא טרק את דלת המרפאה ואף הוסיף והבהיר במסגרת עדותו לפני כי מדובר בדלת שכלל איננה ניתנת לטריקה, וכן הדגיש כי הדלת לא הוחלפה ולא בוצע בה שום שינוי

ממועד האירוע. ב"כ המאשימה ביקש שלא לתת אמון בנאשם שכן הנאשם רק בעדותו בבית המשפט העלה לראשונה את הטענה כי הדלת אינה ניתנת לטריקה. יחד עם זאת עדותו של הנאשם נתמכה גם בעדותה של מזכירתו, הגב' יהושוע אשר אישרה בתצהירה כי מדובר בדלת שאיננה ניתנת לטריקה (ת/4) וכן מסרה כי לא בוצע בה כל שינוי ממועד האירוע. כן בעדותה לפני, כאשר נשאלה על ידי ב"כ המאשימה בחקירתה הנגדית מדוע לא ציינה בהודעתה במשטרה כי הדלת איננה ניתנת לטריקה היא השיבה: **"סליחה, מה זה לא התייחסתי לזה. לא שאלו אותי את זה במשטרה. אני כשאני מגיעה לחקירת משטרה, אני לא תרמתי מעצמי שם יותר מדי מידע. גם שאלו אותי אם יש לך משהו להוסיף ואמרתי לא כי באמת לא מכירה וזה לא מוכר לי הדבר הזה. מה שהשוטר שאל אני עניתי. או. קיי"** (ר' עמ' 190, ש' 18-20). לא זו אף זו, את עדותו זו תמך הנאשם בעדותו של מר אופיר, אשר מסר "כן, הסתכלתי על מנגנון הדלת, ראיתי את התקינות שלו אם נפתח נסגר, אם טיפלו בו, אם מברגים נראו שפתחו אותם או סגרו אותם וזה לא נראה, זה נראה מנעול נקי, מסודר, ללא שום בעיה מבחינה חיצונית. כשניסינו לטרוק את הדלת זה בלתי אפשרי" (ר' עמ' 210, ש' 17-19).

צעקות המתלוננת

מחלוקת נוספת בין הצדדים נסבה סביב שאלת צעקותיה של המתלוננת עת אירע האירוע מושא כתב האישום. המתלוננת טענה הן בעימות והן בעדותה לפני כי בעקבות מעשיו של הנאשם היא צרחה בחוזקה עד כדי שחרורה על ידי הנאשם **"כנראה מהצעקות שכבר אמרתי מה אתה השתגעתי, אתה מטורף, אתה נורמלי"** (ר' עמ' 12, ש' 1-2). לדברי ב"כ הנאשם, המתלוננת לא צעקה ואם הייתה צועקת, צעקותיה היו נשמעות, ותמך את דבריו בתמונות המרפאה אשר הוגשו בהסכמה (נ/1, נ/2), מהן עולה כי מדובר בחדר מרפאה אשר צמוד לחדר ההמתנה והמרחק ביניהם הוא מטרים ספורים, כך שסביר והגיוני שצעקותיה של המתלוננת היו נשמעות אם אכן הייתה צועקת. עוד הוסיף כי גם מעדותה של הגב' יהושוע בבית המשפט ומתצהירה עולה כי היא לא שמעה את הצעקות, וכן עלה מדבריה כי כאשר מדברים בקול רם בחדר המרפאה הקולות נשמעים בעמדת המזכירות **"אני לא שמעתי שום צעקות כשהיא היתה בחדר. אני יכולה להגיד שטונים עולים בחדר הזה, גם של יוסי וגם של ה פציניטים, אז אני שומעת. כן שומעים כשצועקים משם ואני לא שמעתי צעקות"** (ר' עמ' 169, ש' 1-2). כן הגיש ב"כ הנאשם את חוות דעתה האקוסטית של ד"ר ארנון ממנה עולה כי **"השוהים בחדר ההמתנה לא היו מתקשים להבחין על רקע הרעש השורר בחדר ההמתנה, בקול אישה המצויה בחדר הרופא הדוברת בקול רם ועל אחת כמה וכמה בקול אישה צועקת"**. כן הבהירה בחקירתה הנגדית כי גם אם היו רעשי רקע, קיימת רגישות לקול אדם לצעקות ולכן צעקה הייתה נשמעת בבירור (ר' עמ' 150, ש' 7-24, עמ' 152, ש' 1-18).

יציאת המתלוננת מהמרפאה

מחלוקת נוספת מצויה באופן יציאתה של המתלוננת מהמרפאה. לגרסתה של המתלוננת במשטרה ובעדותה לפני היא יצאה ממרפאתו של הנאשם במהירות ובסערה כאשר לדבריה חזיית הסטרפלס שלבשה נפלה (ר' עמ' 11, ש' 8-11). אולם, לדברי ב"כ הנאשם גרסתה זו נסתרה בגרסתה של גב' יהושוע בחקירתה במשטרה, אשר ישבה בעמדתה בחדר ההמתנה אשר צמוד לחדר המרפאה של הנאשם ולא הבחינה שיצאה המתלוננת מחדר המרפאה בצורה כזאת (ר' ת/3, ש' 54-56 וכן בעדותה לפני ר' עמ' 21).

170, ש' 4-5).

על אף טענותיו של ב"כ הנאשם אשר לסתירות שנתגלו בעדותה של המתלוננת הפוגמות במהימנותה, מצאתי כי עדות המתלוננת, כשלעצמה, עשתה רושם חיובי. ככל שמדובר במישור ההתרשמות גרידא, נראה היה כי היא מספרת על אירוע שהתרחש, שכן האפקט תאם לתוכן בעת סיפור הדברים. לא היה רושם כי מדובר בחזרה על גרסה שנלמדה, אלא תיאור חי ואמיתי לאורך כל עדותה. עוד יש לציין בהקשר זה, כי המתלוננת לא ניסתה להשחיר את פני הנאשם. כלל ידוע במשפט הפלילי כי כאשר מדובר בקורבנות עבירות מין, בניגוד למקרים אחרים, אין לצפות כי גרסתם תהיה עקבית, קוהרנטית וחסרת אי דיוקים ולפיכך השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המקשה כולה היא אמينة, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק.

29. בתי משפט עמדו לא פעם על סוגיה זו. בהקשר זה אציין את הדברים שהובאו בע"פ 5633/12 און ניימן נ' מדינת ישראל :

"נחזור ונזכיר, בהקשר זה, כי בשל השפעותיהן הייחודיות של עבירות מין על קורבנותיהם, הרי, שבניגוד למקרים אחרים, אין לצפות כי גרסתם של קורבנות עבירות אלה, תהא שלמה, עקבית, קוהרנטית, וחסרת אי-דיוקים (ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 84 [פורסם בנבו] (20.10.2010) (להלן: ע"פ 5582/09); ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 12 [פורסם בנבו] (3.7.2007) (להלן: ע"פ 6643/05)). לפיכך, וכפי שנפסק לא אחת, בבוא בית-המשפט לבחון את מהימנות גרסת המתלוננת (או המתלונן) בעבירות מין, הוא יכול להסתפק "בגרעין האמת" שבה, ולעיתים אך "בגרעין הקשה" של הדברים. יתירה מזאת, במקרים כגון דא, רשאי בית המשפט לקבוע ממצאים עובדתיים על-יסוד גרסתו של קורבן לתקיפה מינית, חרף שקרים ואי-אמירת אמת מצידו (ראו, מני רבים, עניין לזרובסקי, בעמ' 263 (2001); ע"פ 9497/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 22 [פורסם בנבו] (27.7.2009); ע"פ 1947/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 [פורסם בנבו] (20.12.2009); ע"פ 5582/09, [פורסם בנבו] פסקה 84, וההפניות שם; ע"פ 5636/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12-13 [פורסם בנבו] (26.1.2009))."

30. סבורני כי לו היה מדובר בענייננו בסתירות ופריכות שלה בשלוש נקודות אלה גרידא, אותם ציין ב"כ הנאשם כאמור, לא היה הדבר מוביל לזיכויו של הנאשם, שכן אלה הם אינם פגמים היורדים לשורשו של עניין ומדובר בתחושתה הסובייקטיבית של המתלוננת, עת שאירע לה אירוע מלחיץ ומפתיע. בהחלט יתכן שהמתלוננת חשה שנטרקה הדלת, מאחר שהרגישה כלואה בחדרו של הנאשם, ועל כן היא לא שמה לב לכך שהדלת לא נטרקה בפועל, ולא יכלה להתמקד או להבין זאת ברגע שכביכול תפס אותה הנאשם בחוזקה, תפס במותניה ונגע בחזה. מה גם שבהחלט יתכן שחשה

שהחזיה שלה יצאה מן המקום, אך הדבר לא ניכר כלפי חוץ. כמו כן בהחלט יתכן גם שחשה סובייקטיבית כי צעקה צעקות רמות על אף שרק יצא קול חלש מפיה. על כן, סתירות אלו אינן מעלות או מורידות מאמינות עדותה של המתלוננת ועל כן לא מצאתי לקבוע מסמרות בשאלה האם הדלת נטרקת אם לאו, האם ניתן לשמוע צעקות מבעד לדלת, והאם המזכירה היתה צריכה להבחין בשוני בבגדיה של המתלוננת עת חלפה על פניה לשניות ספורות, שכן אין מדובר בפרטים מהותיים וגרסת קורבן עבירות מין יכולה להיקבע על יסוד "גרעין האמת שנתגלה בה". לפיכך, גם אם הייתי מקבלת את טענות ב"כ הנאשם במלואן, אין באי דיוקים בגרסתה ובתמיהות שהעלה כדי לרדת לשורשו של עניין ולפסול את מהימנות גרסתה.

31. כאמור, בענייננו נתתי אמון באופן כללי בגרסת המתלוננת. המתלוננת העידה עדות ברורה ורציפה ונראה כי השתדלה לתאר את האירוע שחוותה כהווייתו. עם זאת, בניתוח כל הראיות שהוצגו לפני ואף בשים לב לעדות הנאשם העקבית, שאף בה לא נמצאו סתירות או פרכות מהותיים, ובמיוחד נוכח מחדלי החקירה הרבים, לא מצאתי שניתן להעדיף גרסתה באופן כזה שיוביל למסקנה כי אשמת הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק סביר כנדרש במשפט פלילי. להלן אפרט את מחדלי החקירה המהותיים וניתוח הראיות שהובילו למסקנה זו.

32. עדותה של ח א

ב"כ המאשימה טען בסיכומיו כי עדותה של גב' א בדבר מצבה הנפשי של המתלוננת מחזקת את עדותה של המתלוננת ומקיימת את חובת ההנמקה הדרושה בעבירות מסוג זה. שהרי המתלוננת סיפרה לה את שאירע לה דקות ספורות מקרות האירוע, והיא הייתה נסערת בעדותה ושבה על תיאור האירוע לפניה פעמים רבות.

לדידי, צודק ב"כ הנאשם בטיעונו בסיכומים כי מעדותה של גב' א עולה כי אין מדובר בעדה אובייקטיבית חסרת פניות, וזאת כפי שיובאו הדברים כך: עדותה של גב' א לפניי הייתה נסערת ואמוציונלית יותר מעדותה של המתלוננת, גב' א לא ציינה במהלך עדותה במשטרה ובמהלך עדותה לפניי כי נכחה יחד עם המתלוננת בחדר החקירות עת שמסרה המתלוננת עדותה במשטרה על אף ומדובר בעורכת דין במקצועה וכללים אלה ידועים לה. במסגרת חקירתה הנגדית מסרה כי היא לא זוכרת אם נכחה עם המתלוננת בחדר החקירות אם לאו "אני ממש לא זוכרת את זה" (ר' עמ' 47, ש' 11-13) ולאחר שניסה ב"כ הנאשם לרענן את זיכרונה באמצעות תיעוד הודעתה של המתלוננת במשטרה היא מסרה שוב שאינה זוכרת זאת "אני לא זוכרת את זה, באמת שאני לא זוכרת את זה" (ר' עמ' 47-48, ש' 18-24, ש' 1-8). אולם בהמשך חקירתה הנגדית היא אישרה שזוכרת דברים שאמרה המתלוננת בחקירתה במשטרה:

"ש.א.ו.קיי. תראי, כשהיא מסרה את העדות שלה ולפי מה שכותבת החוקרת גב' חפצדי, שאת ישבת שמה, א אמרה הסתובבתי ודחפתי אותו תוך כדי שאני צועקת עליו מה אתה דפוק, מה יש לך, מה נסגר אתך, בטונים גבוהים. את זוכרת שהיא אמרה את הדברים האלה?"

ת. כן, כן, היא אמרה" (ר' עמ' 56, ש' 4-1).

כך שניסיונות התחמקות מאישור עובדה זו נבעו ככל הנראה מידיעתה כי הדבר ישפיע על מהמנות עדותה ועדות המתלוננת ועל סיכויי ההרשעה.

עוד הדבר בא לידי ביטוי בדברים שמסרה בתשובתה לשאלה בחקירה הנגדית אם זוכרת שישבה עם המתלוננת בזמן החקירה "לא, ממש לא. לא ידעתי אם ישבתי בחדר או לא. לא יודעת. מה זה משנה, מה שהוא עשה הוא עשה, הוא עשה הוא ביצע את העבירה," (ר' עמ' 48, ש' 21-22) ובהמשך חקירתה הנגדית מסרה גב' א:

"ש. לא, אני רוצה להבין, את מכירה את דר' בלט היית אצלו 25 פעם,

ת. אתה יודע כמה מזכירות התחלפו אצלו, אני חייבת להגיד את זה לבימ"ש.

כבוד השופטת לומפ: מה זה רלוונטי עכשיו?

ת. זה רלוונטי.

כבוד השופטת לומפ: תעני לשאלה שלו.

ת. זה רלוונטי וכבר הבנתי שהוא ידוע ככזה,

כבוד השופטת לומפ: אני אבקש ממך רק לענות לשאלות ובטח לא להעיר הערות כאלה כעו"ד להפריח לחלל האולם דברים?

ת. כן. הוא מחפש את האמת". (ר' עמ' 55, ש' 9-17)

עוד אמרה בעת חקירתה הנגדית "וכנראה שלא סתם הגישו את כתב האישום" (ר' עמ' 57, ש' 3) ובהמשך מסרה שוב: "אז-קיי. אל"ף, מה שא סיפרה לי היה מאוד אמין בעיניי, אני חוזרת ואומרת את זה שוב ושוב. לא היה לי צל של ספק שמה שהיא אומרת לא נכון, חצי מילה אפילו שהיא לא נכונה. זה האמת לאמיתה. בי"ת, אני שוב חוזרת ואומרת, אני לא יודעת אם תקבלו את דבריי או לא, אבל במשך השנים אני שמעתי הרבה מקרים כאלה שקרו במרפאה הזאת, אני לא יודעת מידיעה אישית, אני שמעתי, יש שמועות, זה בנין שלם של אנשים, המזכירות כמות המזכירות שהתחלפו", (ר' עמ' 57, ש' 18-23) ובהמשך שוב: "אז עוד הפעם אני אומרת, אני אחזור עוד הפעם ואגיד, מה שא סיפרה היה מאוד אמין ואני ראיתי שהבחורה היא באמת במצוקה, באמת ובתמים במצוקה והוא באמת עשה את המעשים האלה" (ר' עמ' 58, ש' 1-3). בהמשך ניתן ללמוד זאת גם מתשובתה לשאלת ב"כ הנאשם:

" ש. כן, יש לי, יש לי. אני אומר לך שמה שדר' בלט בגלל שהוא בחור טוב וניסה לרשום לה מרשם שהיא רצתה,

ת. ולנצל אותה מינית ולכפות עליה את עצמו" (ר' עמ' 59, ש' 4-6)

מעדותה זו עולים קשיים וניתן לראות כי לגב' א יש דעה קדומה על הנאשם עוד טרם פנייתה של המתלוננת אליה, ויש חשש של ממש שדעה זו גרמה לה להשפיע על המתלוננת למהר ולמסור את תלונתה ולהעצים את האירוע מעבר למה שהתרחש באמת. כפי שניתן אף ללמוד מכך שבשיחה בין המתלוננת לעדה, היא כבר הגדירה את המעשה כאונס או ניסיון אונס דבר הרחוק מאוד מתיאור האירוע אף לשיטתה. ר' בעניין זה עדות הגב' א כי המתלוננת מסרה לה בעת שיחתה עמה כי **"היא נשמעה מבוהלת, נסערת, אמרה לי דר' בלט ניסה לאנוס אותי"** (ר' עמ' 45, ש' 13-15) וכן מעדות המתלוננת שמסרה כי ספרה לגברת א כלשונה: **" שקרה לי משהו עם ד"ר בלט ואל לא תאמיני, כמעט, מה זה כמעט היה אונס, אם הייתי יותר, אם לא הייתי מספיק חזקה זה יכול להגיע לאונס"** (ר' עמ' 14, ש' 15-16).

על כן, הגם שהמתלוננת סיפרה לה את שאירע דקות ספורות לאחר האירוע, לא מצאתי לתת לעדותה משקל ובוודאי לא לראות בה עדות המהווה חיזוק לעדותה של המתלוננת.

גרסת הנאשם 33.

ב"כ המאשימה סבר כי נמצאו בגרסת הנאשם שקרים ופריכות הפוגעים באמינותה ומהווים תוספת ראייתית לתמיכה בראיות המאשימה. ב"כ הנאשם שלל טענות אלה וסבר כי הקשיים אותם העלה ב"כ המאשימה כלל אינם קיימים ונסתרים בחומר הראיות.

לדידי, גרסת הנאשם הייתה עקבית וקוהרנטית, בחקירתו במשטרה, במסגרת תשובתו לכתב האישום, במסגרת העימות שנערך בינו לבין המתלוננת ובעדותו לפני.

אשר למסמכי מגבלת התנועה של הנאשם אשר הגיש במסגרת עדותו (נ/4), ב"כ המאשימה תמה בסיכומיו על שהנאשם לא הזכיר את מגבלת התנועה בכתפו בעימות שנערך בינו לבין המתלוננת (ת/1) ובהודעתו במשטרה (ת/2). לדידי, צודק ב"כ הנאשם בטענתו כי מדובר בבדיקות שקדמו בזמן לאירוע מושא כתב האישום ולכן לא ניתן לטעון כי נערכו במטרה לייצר אליבי לנאשם לקראת אירוע שיתרחש שנים רבות לאחר מכן.

אשר לסיבת הגעתה של המתלוננת למרפאת הנאשם תמה ב"כ המאשימה על הצורך שראה הנאשם לומר למתלוננת להגיע למרפאתו, עבור קבלת תרופה שאיננה בתחום מומחיותו. סבורה אני כי הנאשם ראה צורך לומר למתלוננת להגיע למרפאתו נוכח העובדה שהיא ביקשה מרשם לתרופה ועל כן סביר והגיוני

בעיני שעל מנת לתת מרשם תרופה למי שמבקש ממנו סיוע הדבר יתבצע במרפאתו ולא באופן או במקום אחר. ניתן לראות כי גם לפי גרסתה של המתלוננת בעדותה לפני היא זו שיזמה את הפנייה לנאשם וביקשה ממנו סיוע למרשם (ר' עמ' 19, ש' 16-20), כדי שיחסוך לה נסיעה מחוץ לעיר ואישרה שפנתה אליו משום שהיא יודעת שהנאשם הוא בחור טוב ונוהג לסייע בפניות מסוג זה (ר' עמ' 20, ש' 2-3). זאת ועוד, הנאשם ביקש מהמתלוננת להגיע למרפאה בשעה שבמרפאה מטופלים רבים, שעה 10:00 בבוקר וסבורני כי היה אם היה רוצה הנאשם לבצע במתלוננת מעשים אלה היה מזמן אותה אליו למרפאה בשעה שלא נמצא איש במרפאתו ולא כפי שניסה לטעון ב"כ המאשימה כי הימצאותם של מטופלים אחרים במרפאה הינה בדיה שהנאשם לא העמיד לה כל הסבר. שהרי לדידו אין זה ברור מדוע נעשתה טובה זו, קרי, כניסה מוקדמת וישירה למי שהנאשם מכיר באופן שטחי בעניין קוסמטי לא דחוף על חשבונם של פציינטים מן המניין אשר קבעו אצל הנאשם תור מבעוד מועד. אני סבורה כי הדבר מלמד על אופיו הטוב של הנאשם שרצה לסייע ל"שכנה" העובדת בסמוך לו למרות יומו העמוס. מה גם שהנאשם הגיש לתמיכה בטיעוניו את רשימת המטופלים אשר היו באותו יום במרפאה, ואין זה סביר בעיניי שהנאשם המציא נתונים אלה, מה גם כפי שאפרט בהמשך המשטרה יכלה על נקלה לבדוק נתונים אלה בזמן אמת (נ/5).

אשר להטעיית הפסיכיאטר ובית המשפט לעניין היעדר תלונות קודמות בעניינו של הנאשם: בהמשך חקירתו הנגדית של הנאשם הוא מסר כי את אחד מהסעיפים בחוות הדעת הפסיכיאטרית המציין **"לו היה ד"ר בלאט מועד לפגיעה מינית, תכונה זו הייתה מתגלה לאורך עשרות שנות עבודתו"** פרופ' לוי הסיק על סמך שיחתו עם הנאשם הכללה את השאלה הבאה **"הוא שאל אותי כנראה אם היו נגדי תלונות ואמרתי לו שלא"** (ר' עמ' 112, ש' 7-17). כאשר הנאשם נשאל על ידי בא כוח המאשימה בחקירתו הנגדית אם הוא רוצה לתקן אמירה זו הנאשם השיב בתחילה שלא ובפעם השנייה מסר **"היתה גברת אחת שהתלוננה, והגישה נגדי תלונה, איזו עובדת זרה וזה בוטל מחוסר ראיות"** (ר' עמ' 112-113, ש' 18-23, ש' 1-3). לאחר מכן ב"כ המאשימה המשיך לעורר את זיכרונם של הנאשם בקשר לתלונה נוספת התלויה ועומדת נגדו: תחילה אמר שאינו יודע על תלונה כזו ולאחר מכן כאשר בא כוח המאשימה שאל אותו אם הוא הכיר מזכירה בשם מוריה הוא השיב **"אה, כן.. בסדר.. אני יכול... מה השאלה"** (ר' עמ' 113, ש' 1-11) והמשיך לספר את הסיפור: **"באה אלי מזכירה בחורה צעירה, מזכירה חדשה, עבדה אצלי יומיים. בחורה מאד אינטליגנטית. עשתה רושם יוצא מהכלל, טוב. בעבודה יש לה פינה שהיא טיפה יותר צרה ואני ישבתי שם על הכיסא שלה, הסתכלתי על המחשב וכשקמתי עברתי וידי נגעה לה בטוסיק, כן, בסדר"** (ר' עמ' 113, ש' 19-22). בהמשך הוא אישר כי המידע שאמר שאין עליו תלונות הוא לא נכון והמידע עליו מתבססת חוות הדעת הוא נכון כי מוריה הגישה תלונה במשטרה רק לאחר הרבה זמן, אם בכלל (ר' עמ' 114 ש' 9-15). הנאשם מסר את גרסתו במשטרה ולא ידע שהתלונה תלויה ועומדת ומה עשו עם זה כי לא אמרו לו שום דבר (ר' עמ' 116, ש' 3-6). ב"כ המאשימה סבר בסיכומיו כי הסתירות בדבריו והבאת מידע כוזב אל מול הפסיכיאטר ובית המשפט מערערים את אמינותו ומובילים להעדפת גרסתה של המתלוננת.

לדידי, התלונה שנסגרה בשנת 2004 ולא ציין אותה הנאשם לפני הפסיכיאטר היא לא רלוונטית לחוות הדעת משום שמדובר בתלונה שנסגרה שנים רבות טרם עריכת חוות הדעת, וכך גם פרופ' לוי מסר: **"תלונה שנסגרה היא תלונה שנסגרה"** ולאחר מכן הסביר את דבריו: **"תלונה שנסגרה, היא לא תלונה בעיני."**

אני מבין שבשפה המקצועית שלכם..לא. לא. אני מסביר לך ואתה שוב קוטע אותי וחבל. השפה המקצועית שלכם, המשפטית, אז תלונה שנסגרה, זה גם תלונה. בשפה המקצועית שלי, תלונה שנסגרה, זה תלונה שכאילו לא היתה. אני לא מונה אותה בעניין התלונות" (ר' עמ' 157, ש' 21-24, עמ' 158 ש' 1-8).

כך גם לעניין התלונה שתלויה ועומדת נגדו, אשר כלל לא נחקר אודותיה ולכן היא איננה רלוונטית. אשר לתלונה זו הסביר פרופ' לוי בחקירתו הנגדית: "הייתי בודק, מה, מי, איזה תלונה, על מה מדובר, זה שאתה אומר לי שיש תלונה, אבל אתה לא נתת לי את הפרמטרים שלה, והייתי בודק, אבל בעיקר הייתי בודק עוד יותר אם היה מדובר בהרבה תלונות, חוזרות, בפעילות דומה, בפסקי דין וכו' וכו'. הייתי בודק בכל מקרה" (ר' עמ' 156 ש' 10-23, עמ' 157 ש' 1-4).

אמנם נכונה העובדה כי הנאשם השיב תשובה מתחמקת לשאלת ב"כ המאשימה בחקירתו הנגדית אשר לתלונות שהוגשו נגדו בעבר, אולם מדובר במידע אשר כלל לא היה עולה אם הנאשם לא היה מעלה עניין זה בחוות הדעת, שהרי תלונה אחת שנפתחה נגדו נסגרה בשנת 2004 ובתלונה השנייה שתלויה ועומדת נגדו הנאשם כלל לא נחקר ומכל מקום אפילו לא הוגש כתב אישום בעניין. עולה מהאמור כי גרסתו של הנאשם היא עקבית וקוהרנטית החל מהודעתו במשטרה, לאחר מכן בעימות עם המתלוננת ולאחר מכן בעדותו לפני.

נדבר נוסף המחזק את מהימנותו של הנאשם, הוא שהנאשם לא הרחיק עצמו לגמרי מהמעשים, ואישר כי הניח את ידו על כתפה של המתלוננת כאקט ג'נטלמני לניחוח המתלוננת, בשל כך שסברה כי תשיג את התרופה בקלות ובמהירות בעזרתו ולא תצטרך להתאמץ ולשלם יותר כסף על מנת להשיגה. זאת ועוד, כבר בהודעתו במשטרה אישר הנאשם עובדה תמוהה והעלה חשד לפיה הוא התעסק עם חגורתו ביום האירוע וכי הוא מבין את הרגשת אי הנעימות של המתלוננת עקב כך שהוריד את החגורה, וציין כי הוא מבין שאקט מסוג זה יכול ליצור הרגשה מסוימת אצל נשים מסוימות (ת/2, ש' 32-36).

34. חוות הדעת הפסיכיאטרית

ב"כ המאשימה טען כי אין להסתמך על חוות הדעת הפסיכיאטרית אשר הוגשה מטעם הנאשם לנוכח כשלים ופגמים בה מן המסד ועד הטפחות, באופן השולל את קבילותה.

לדידי, חוות דעת עונה על דרישות החוק באופן פורמלי בלבד, שכן הנאשם נבדק על ידי פרופ' לוי וחוות הדעת עוסקת בו, אולם לא ניתן להתעלם מהניסיון הלא לגיטימי להשחיר את פני המתלוננת, ולתת הסברים למעשיה בדלת האחורית, כאשר הדברים נאמרו על סמך עדות שמיעה תוך הפניה למסמכים ולראיות שאינם קבילים, מבלי שניתנה לה הזדמנות להתעמת עם מידע זה, כאשר כל הנתונים באו מפיו של הנאשם, מבלי שפרופ' לוי התרשם ממנה באופן ישיר או מהעימות המוסרט.

זאת ועוד פרופ' לוי התבצר בעמדתו לעניין רלוונטיות התלונות הנוספות שהוגשו כנגד הנאשם לחוות הדעת הפסיכיאטרית עליו. תחילה מסר כי בירר אם היו נגד הנאשם תלונות וכי העדרן של תלונות נוספות הוא נתון רלוונטי לחוות הדעת. בהמשך שינה את עמדתו, ומסר שרק כמות התלונות שהיו נגדו רלוונטית, וכי המידע שמסר לו התובע לפיו היו עוד שתי תלונות כנגד הנאשם, אינו משנה את חוות דעתו והתרשמותו מהנאשם (ר' עמ' 155, ש' 19-5)

בנוסף עדותו של פרופ' לוי הסתמכה רובה ככולה על הסברים תיאורטיים כלליים והוא לא היסס לחרוג מתחום מומחיותו ושימש מעין שופט למרות שבחקירתו הנגדית סייג את דבריו וקבע שהם בגדר הערכה. דוגמאות לכך הן קביעתו בחוות הדעת כי הדלת איננה ניתנת לטריקה, כן קבע כי הנאשם לא מסוגל לתפוס אישה בחוזקה ביד שמאל עקב הגבלתו, וכי גב' יהושוע לא זיהתה את התנהגותה הנסערת של המתלוננת. כמו כן מעוררת תמיהה בעיני אמירתו של פרופ' לוי בחוות הדעת לפיו "מאות ואולי אפילו אלפים של נבדקים פירשו את התנהגותו של ד"ר בלאט כפי שהינה במציאות", האם אכן בחן פרופ' לוי את אלפי המטופלים של הנאשם.

לאור האמור, לא מצאתי לתת משקל לחוות הדעת והתעלמתי מהדברים שהיו בגדר עדויות שמיעה וסברה שעלו מחוות הדעת.

35. חוות הדעת האקוסטית

נראה לכאורה כי חוות דעת זו הייתה מיותרת, שכן מהגיונם של דברים, יכול כל אדם להבין כי כאשר מדובר בדלת רגילה (לא נטען לפני כי מדובר בדלת עם בידוד המונע שמיעת קולות), כאשר אנשים נמצאים בסמוך אליה סביר והגיוני שישמעו צעקות. המשתנים שעל בסיסם נערכה חוות הדעת הם עוצמת הצעקה של המתלוננת, כושר השמיעה של המזכירה ופעולת המכשירים החשמליים בחדר הם כולם לא ידועים ועל כן דבריה של עורכת חוות הדעת שווים להשערות של כל אדם כאמור. גם הבהרתה של ד"ר ארנון בחקירתה הנגדית לפני כי צעקותיה של המתלוננת היו נשמעות באופן ברור בחדר ההמתנה בהתחשב במשתנים האמורים, עולים בקנה אחד עם ההיגיון והשכל הישר. לסיכום נקודה זו אבהיר כי לא היה צריך מומחה שייתן חוות דעתו על צעקות המתלוננת, כי אם היא צעקה, ברי כי הצעקה הייתה נשמעת במרפאתו של הנאשם. יחד עם זאת כפי שכבר ציינתי לעיל, נתון זה אינו פוגם באופן מהותי בעדותה של המתלוננת מאחר שבהחלט יתכן שהמתלוננת כלל לא צעקה בקול רם ורק לתחושתה הסובייקטיבית יצאה מפיה צעקה.

36. גרסתה של גב' יהושוע

ב"כ המאשימה סבר כי נתגלו סתירות בין עדותה של גב' יהושוע במשטרה לעדותה לפני כן שיש להעדיף את הודעתה במשטרה (ת/3).

אני סבורה כי ניכר מהודעתה במשטרה שהיא לא זכרה את האירוע וכלל לא זכרה את כניסתה ויציאתה של המתלוננת מהמרפאה באותו יום, דבר המלמד כי מבחינתה ביקורה של המתלוננת במרפאה באותו היום היה אירוע שיגרתי שלא נחקק בזיכרונה.

מאידך, בתצהירה ובעדותה לפניי זכרה את האירוע לפרטי פרטים, וניכר היה כי זיכרונה "רוענן" על ידי חומר חקירה במשטרה, כך שעדותה זוהמה. כך לדוגמא בחקירתה במשטרה לא זכרה גב' יהושוע אם המתלוננת נכנסה אותו יום לחדר אם לאו, ולכן איך זה הגיוני שזכרה לאחר שנתיים פרטים רבים יותר, כפי שבא לידי ביטוי מעדותה לפניי ומהתצהיר, כמו התייחסותה לטענת המתלוננת כי חזיית הסטרפלס שלה נפלה. כמו כן יש לזכור כי מדובר במי שעובדת אצל הנאשם מזה שנים ותלויה בו כלכלית וחשה נאמנות כלפיו ורוצה לרצותו. כך שלא נתתי משקל של ממש לעדותה לפניי.

לדידי, עדותה במשטרה מהימנה, היא מסרה דברים כהווייתם, היא זכרה רק כי מחגורתו של הנאשם נקרע האבזם באותו יום מושא האישום ולא הבחינה במשהו משמעותי. כך שנראה כי הודעתה נמסרה מבלי שתיאמה גרסאות עם הנאשם, שכן אם הייתה רוצה לגונן על הנאשם כבר בעת חקירתה במשטרה, היא הייתה מוסרת את הפרטים שמסרה בתצהיר כבר אז. עדותה במשטרה מוכיחה כי היא לא הבחינה באירוע חריג באותו היום, ואם המתלוננת הייתה צועקת ויוצאת ממרפאתו של הנאשם נסערת, סביר כי הייתה מבחינה בכך. מכאן שהודעתה במשטרה תומכת בגרסתו של הנאשם.

37. השחזור

אשר לעדותו של מר אופיר, לא מצאתי כי עדותו תרמה לברור העובדות שלפני, מלבד שבאמצעותו הוגשו תמונות של המרפאה והנאשם לא היה צריך להביאו על מנת לבצע שחזור של המקרה, שכן הנאשם יכול היה לצלם בעצמו את הדלת כדי להוכיח כי היא איננה נטרקת והבאתו של עד זה היתה מיותרת.

38. קריעת האבזם מן החגורה והתעסקותו של הנאשם בה

אני סבורה כי בהחלט יתכן כי התעסקותו של הנאשם באבזם חגורתו עלול היה לשמש גורם שיצר אצל המתלוננת חרדה וכך תרם להעצמת המגע המאוחר יותר. תמיכה לכך עולה בעדותה הראשית של המתלוננת לפניי ממנה ניתן לראות כי הסרת החגורה על מיטת הטיפולים עת שנכחה במרפאתו עוררה בה אי נוחות "ואני כזה לא הרגשתי כל כך בנוח, אבל כבר ישבתי אמרתי מה כבר יכול לקרות, לא חשבתי שיהיה איזה משהו שיטריד אותי" (ר' עמ' 10, ש' 11-12). בהמשך חקירתה הנגדית שוב תיארה המתלוננת את הרגשתה עת שנקרעה לנאשם החגורה והוא הוריד אותה ושם אותה על מיטת הטיפולים:

"ש. את יכולה קצת לפרט מה, איזה הרגשה עברה לך בראש כשד"ר בלט נקרעה לו החגורה והוא הוריד ושם אותה על מיטת הטיפולים?"

ת. הרגשתי לא בנוח.

ש. עוד פעם תסבירי קצת יותר מה זה הרגשתי לא בנוח,

ת. הרגשתי לא בנוח שבן-אדם מולי הוא מוריד חגורה, זה אומר לי החגורה נקרעה, לא יודעת, לזרוק אותה כמו שאתה אמר, הזכרת לי אפילו בדף, הוא הניח אותה, הסתובב אתה, הניח אותה, אני לא הבנתי כאילו מה הבן-אדם באמצע היום מול לקוחה פציינטית לא משנה מה, מוריד חגורה, זה נתן לי הרגשה לא נוחה. לעצמי אמרתי מה זה מתכוון לעשות, מה הוא מוריד חגורה באמצע, " (ר' עמ' 24, ש' 15-4).

שוכנעתי כי תחושות אלה, הובילו להעצמת האירוע ולתפיסה שגויה של מה שאירע באותו היום. סבורני כי בנוסף לכך, כאשר סיפרה המתלוננת לגב' א את שאירע לה מיד לאחר המקרה, גב' א השפיעה עליה לפרש את הדברים בצורה אחרת נוכח הדעה הקדומה שהייתה לה על הנאשם, כפי שפרטתי בפסקה 32.

39. מניע

ב"כ המאשימה סבר בסיכומיו כי המתלוננת חסרת כל מניע להפללת הנאשם ולאורך שנות היכרותם לא נתגלע ביניהם סכסוך כך שאין לה כל מניע לטפול עליו עלילה. כן הפנה בסיכומיו לפסיקתו של בית המשפט העליון שניתנה לאחרונה בע"פ 1072/15 לפיה בנסיבות מסוימות העדרו של מניע ממשי להעליל על הנאשם יכול לשמש תימוכין לגרסת המתלוננת.

לדידי, המתלוננת על פי תפיסתה לא מסרה עדות שקר, אלא בהחלט יתכן כי העצימה את האירוע שהתרחש במרפאה וזאת בהשפעת האבזם השבור, שגרם לה לפרשנות שגויה של מגעו של הנאשם, וכן בהשפעת השיחה עם גב' א. כך שהעדר מניע בנסיבות אלה אינו יכול לחזק את גרסת המתלוננת.

40. מחדלי חקירה

ב"כ הנאשם הלן על עבודת המשטרה ביחס לאיסוף ראיות וכן סבר בסיכומיו כי הגנת הנאשם ויכולתו להפריך לחלוטין את גרסת המתלוננת קופחה באופן משמעותי נוכח מחדלים בחקירה המשטרתית ומטעם זה יש להורות על זיכוי של הנאשם. אציין כי ב"כ הנאשם טען בסיכומיו לקיומם של מחדלי חקירה רבים, אולם אני סבורה, כי לא כל ה"מחדלים" שציין עולים כדי מחדלי חקירה.

השאלה במקרה הנדון היא האם מדובר במחדלים בעלי השפעה מהותית על ההליך הפלילי והאם קופחה בגינם הגנתו של הנאשם. אפנה עתה לבחון את טענותיו של ב"כ הנאשם בסוגיה זו, ואעמוד על משמעותן לענייננו:

נוכחותה של גב' א יחד עם המתלוננת עת נגבתה עדותה של המתלוננת במשטרה-

גב' א יושבה עם המתלוננת בחדר החקירה משך כל זמן שמסרה המתלוננת את עדותה במשטרה. גביית הודעתה של המתלוננת הייתה בשעה 13:24 ודקות ספורות מיד לאחר מכן, בשעה 13:53 מסרה גב' א את עדותה במשטרה לאחר ששמעה את עדות המתלוננת במלואה, והיא נחקרה בחקירתה בין היתר על אותם נושאים עליהם נחקרה לפני כן המתלוננת.

תחילה, המתלוננת בחקירתה הנגדית מסרה שאיננה זוכרת אם גב' א יושבה עמה בחדר החקירות בזמן שמסרה הודעתה במשטרה **"אני לא זוכרת אם היא היתה איתי, יכול להיות שכן, אני לא זוכרת..."** (ר' עמ' 16, ש' 6). אולם לאחר שב"כ הנאשם עימת אותה עם ההודעה שם נכתב במפורש כי גברת א נכחה יחד עמה בחקירתה **"בעת גביית העדות נוכחת א ח, חברה של המתלוננת"** היא מסרה:

"ת. או-קיי, אני זוכרת שהיא היתה איתי, אני לא אמרתי שהיא לא היתה איתי,

ש. אז היא יושבה בחדר,

ת. אני לא זכרתי שהיא יושבה, עכשיו אתה מזכיר לי שהיא אפילו יושבה איתי". (ר' עמ' 16, ש' 17-19).

זאת ועוד, בחקירתה הנגדית של גב' א גבאי, לשאלת ב"כ הנאשם על נוכחותה של גב' א עם המתלוננת בחדר החקירות עת שחקרו את המתלוננת במשטרה ומיד לאחר מכן נחקרה אף היא, השיבה הגב' גבאי **"אני לא הייתי נוהגת ככה"** (ר' עמ' 73-74, ש' 21-23, ש' 1-5).

יש ממש בטענתו של ב"כ הנאשם בדבר זיהום עדויות. לא ברור כיצד גב' א אשר היה ברור זמן קצר לאחר תחילת חקירתה של המתלוננת כי עדותה נחוצה, המשיכה להיות נוכחת בחדר החקירות. לדידי מדובר במחדל חקירה מהותי.

אי חקירתו של עו"ד תאופיק דראושה-

ב"כ הנאשם קבל על כך שעולה מהודעתה ומעדותה של המתלוננת (ר' עמ' 14, ש' 1-8),

כי עו"ד דראושה הוא האדם הראשון לו סיפרה את שאירע לה דקות ספורות לאחר האירוע הנטען בכתב האישום, ואף מסרה לחוקרת בחקירתה במשטרה את מספר הטלפון שלו ולמרות זאת הוא לא הובא לחקירה. עולה מהאמור כי המדובר בעד אשר שמע מפי המתלוננת את תלונתה הראשונית, עד שיכול היה למסור את גרסתה של המתלוננת מיד לאחר המעשה, וכלל ידוע הוא כי בעבירות מין עדות אדם ששמע את המתלוננת מיד לאחר המעשה יכול להוות חיזוק לתלונתה נוכח התרשמותו מהלך רוחה. לא נמסר מדוע מר דראושה לא הוזמן לחקירה במשטרה, שכן לכאורה לא הייתה כל מניעה לגבות את עדותו ולא ניתן כל הסבר לאמור.

אי חקירתם של מטופלים נוספים אשר שהו בחדר ההמתנה בעת האירוע-

ב"כ הנאשם טען למחדל חקירה בכך שהחוקרים לא חקרו עדים נוספים לאירוע, על אף שהנאשם במסגרת חקירתו במשטרה מסר כי בחדר ההמתנה היו בנוסף למזכירתו, מטופלים נוספים עת שאירע האירוע "ואכן **היא באה למחרת בבוקר אליי למשרד כשמזכירתי שני יהושוע טלפון 054-7648668 נמצאת בחדר ההמתנה ביחד עם מספר מטופלים שחיכו לי**" (ת/2, ש' 8-9). תמיכה לדבריו ניתן למצוא ברשימת המטופלים שהיו אותו יום במרפאת הנאשם (נ/5). מדובר בעדי ראיה ושמיעה עיקריים לאירוע שעל פי הנטען התרחש במרחק קטן מחדר ההמתנה וכלל טריקת דלת, צעקות רמות ואת יציאתה הנסערת של המתלוננת מחדר המרפאה לחדר ההמתנה וממנו אל מחוץ למרפאה. על כן יש לתהות מדוע לא נעשה ניסיון לאתר ולחקור מטופלים אלה שנכחו במקום האירוע על ידי המשטרה. אי חקירתם מיד לאחר האירוע מונעת מהנאשם את האפשרות להעיד עדים אלה, שכן לא סביר שיזכרו את פרטיהם שנתיים לאחר תום החקירה, עת הוגש כתב האישום.

זימון גב' יהושוע לחקירה במשטרה רק לאחר כחודשיים מעת שאירע האירוע הנטען-

מחדל נוסף הוא כי גב' יהושוע זומנה למסירת הודעתה במשטרה רק ביום 9.7.12, קרוב לחודשיים מעת שאירע האירוע למרות שבהודעתו של הנאשם במשטרה הוא מסר את מספר הטלפון שלה (ת/2, ש' 8-9). גם בהקשר זה מסרה החוקרת מירב גבאי בעדותה כי מדובר במחדל חקירתי והיה מקום לזמנה מיד. כאשר נשאלה בחקירה הנגדית אם סביר בעיניה כי את גב' יהושוע הזמינו לחקירה רק לאחר חודשיים מקרות האירוע על אף שנכחה במקום, היא השיבה "היו צריכים לזמן אותה במייד" (ר' עמ' 74, ש' 6-13). ניתן לשער כי לו הייתה מתבצעת חקירה כראוי ובאופן מידי, היה הדבר מסייע לשם הבהרת הדברים ועמידה על דיוקם, כך שנמנעה מגב' יהושוע האפשרות להעיד ולמסור פרטים כאשר פרטי האירוע עוד חקוקים בזיכרונה.

41. תכליתה של החקירה המשטרית אינה רק לתור אחר ראיות מרשיעות ותו לא, כי אם תכליתה לתור אחר האמת, ולשם כך עליה לאסוף גם ראיות אשר יהא בהן כדי להביא לזיכוי של נאשם (ר' ע"פ 5152/04, **שוריק אגרונוב נ' מדינת ישראל**, (מיום 23.6.05)). וכן מקום בו התשתית הראייתית של המאשימה אינה בנויה לתלפיות. משקלו של מחדל חקירה, יבחן על רקע מכלול חומר הראיות שהונח בפני בית המשפט (ר' ע"פ 10357/06 **אבו דיב נ' מדינת ישראל** מיום 6.8.2007), פסקה 35). אי קיום חובת התביעה וגורמיה לבלוש אחר ראיות בעלות פוטנציאל מזכה (עו"ד דראושה והמטופלים הנוספים וחקירתה המאוחרת של הגב' יהושוע) יש בה כדי לפגוע בהגנת הנאשם ובזכותו לקיום של הליך הוגן. שוכנעתי, כי בענייננו לא נעשה ניסיון לאתר עדים אלה, זאת על אף שהנאשם והמתלוננת מסרו את גרסתם בעניין כבר בעת חקירתם במשטרה. על כן מדובר במחדל חקירה משמעותיים.

לסיכום נקודה זאת אפנה לדבריו של כב' השופט א' שהם בע"פ 6924/12 **עמאר בעאריני נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 29/10/2013) אשר חזר על דברים בע"פ 5633/12 ביחס למחדלי חקירה:

5129371

"כפי שציינתי בע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל (10.7.2013), פסקה 46: "בהינתן תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של נאשם, הרי שאין בקיומם של מחדלי חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזיכוי של הנאשם. בחינת טענות הנוגעות למחדלי חקירה תעשה בשני שלבים: תחילה יש לבחון האם מדובר כלל במחדל חקירה. רק אם המענה לשאלה הראשונה הוא בחיוב, יש לבחון את השאלה, האם בשל מחדלי החקירה הנטענים, נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן. בחינה זו נעשית, תוך שקלול המחדלים הנטענים אל מול התשתית הראייתית שהונחה בפני הערכאה הדיונית..."

42. בעניין זה ייאמר כי יש ממש בדברי ב"כ הנאשם וניתן לראות כי מדובר בארבעה מחדלי חקירה משמעותיים אשר פגעו ביכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן. גורמי החקירה בתיק זה היו מודעים לנסיבות המיוחדות והיה עליהם לבצע את פעולות החקירה הנדרשות שיכלו לחזק את עדותה של המתלוננת או מאידך למנוע מאדם חף מפשע לעמוד לדין על עבירה אותה לא ביצע.

43. אני גורסת כי שקלול המחדלים הנטענים יחדיו אל מול התשתית הראייתית אשר הונחה לפני, אינם מאפשרים לקבוע כי הנאשם עבר את העבירות במידת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי, קרי הוכחת אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

מסקנה

44. מכל המקובץ עולה שביחס לשאלה שבמחלוקת עומדת לפני עדות יחידה, שאינה נתמכת בראיות חיצוניות ואליה מצטרפים מחדלי חקירה רבים, שמנגד עומדת גרסתו העקבית של הנאשם. לפיכך החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום מחמת הספק.

ניתנה היום, ח' אייר תשע"ו, 16 מאי 2016, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.